

HAS PARAT MAI
A ESCOLTAR
UN MÚSIC AL
CARRER ?

Músics
Investigació
Col.laboració
Diàleg
Cultura
Autogestió
Tracte personal
Relats
Urbà
Fanzine

Abstract

Investigació sobre la xarxa de relacions que conformen el món del músic de carrer per donar a entendre la seva complexitat. L'impacte del seu art dins la societat, reconeixent la influència positiva com agents productors de cultura. M'integro en aquesta xarxa com a dissenyador per fomentar la visibilitat i revaloració del seu paper.

A partir d'aquí es pensa en la possibilitat d'obrir una via per guanyar suport civil i generar pressió política per obtenir canvis en les normatives jurídiques.

Español

Investigación sobre la red de relaciones que conforman el mundo del músico callejero para entender su complejidad. El impacto de su arte en la sociedad, reconociendo la influencia positiva como agentes productores de cultura. Me integro en esta red como diseñador para fomentar la visibilidad y revalorización de su papel.

A partir de aquí se piensa en la posibilidad de abrir una vía para ganar apoyo civil y generar presión política para obtener cambios en las normativas jurídicas.

Inglés

Research on the network of relationships that make up the world of street musicians to understand its complexity. The impact of their art on society, recognizing their positive influence as cultural producers. Integrating myself into this network as a designer to promote the visibility and revaluation of their role.

From here, the possibility is considered of opening a pathway to gain civil support and generate political pressure to obtain changes in legal regulations.

Introducció

En aquest treball de recerca, s'aborda una qüestió actual de la percepció social i el valor atribuït als músics de carrer. A través d'una anàlisi crítica, s'explora si aquests artistes són reconeguts com a autèntics creadors culturals o si, lamentablement, són percebuts com a individus relegats a una existència precària.

El treball es planteja indagar en els diversos plans d'acció o iniciatives existents destinades a millorar la situació d'aquests músics. Així doncs, ens endinsem en una reflexió profunda sobre com la música de carrer pot contribuir al teixit cultural urbà i si les polítiques actuals i les percepcions públiques són congruents amb aquest potencial. Mitjançant un enfocament crític, s'analitzen les dinàmiques de poder i els marcs legislatius que condicionen la pràctica d'aquesta forma artística, així com les barreres socials i econòmiques que molts músics de carrer han de superar. Aquesta investigació aspira a enriquir el debat sobre la cultura urbana i la seva relació amb la música en espais públics, oferint una visió complexa i nuancejada de la realitat contemporània dels artistes de carrer.

Origen

Des de ben petit, la música ha estat una part essencial de la meua vida. Molts són els moments en què caminava pels carrers amb els auriculars posats, deixant-me portar pel ritme de les cançons que escoltava. Però, sovint, hi havia un altre tipus de música que em cridava l'atenció: la dels músics de carrer. Aquests artistes, amb els seus instruments i veus, aconseguien transformar una cantonada qualsevol en un escenari ple d'emocions i vida.

El projecte que presento aquí té el seu origen en aquesta fascinació personal pels músics de carrer. La meua inquietud emocional va sorgir de la necessitat de comprendre com la societat percep aquest col·lectiu. Quin valor donem als músics de carrer? Quina imatge s'atribueix a aquests artistes que, dia rere dia, omplen els carrers amb les seves melodies? És possible que estiguem davant d'un col·lectiu d'artistes estigmatitzats?

Detonant del projecte

La idea del treball de fi de grau va sorgir en un dels trajectes constants a Barcelona durant la meua època universitària. Vaig observar un músic tocant una guitarra amb una habilitat extraordinària, mentre desenes de persones passaven de llarg sense parar atenció. Aquest fet em va fer reflexionar profundament sobre la relació entre la música de carrer i el públic. Una inquietud que va remoure'm, per començar una investigació més profunda sobre aquest tema.

Motivació personal

Volia analitzar la percepció i el valor que la societat atorga als músics de carrer. Explorar si aquests artistes són vistos com a veritables creadors de cultura o si, pel contrari, són considerats simplement com a individus que intenten guanyar-se la vida d'una manera precària. Hi ha plans d'acció o plantejaments existents, en l'àmbit de la música de carrer, per tal de millorar la situació d'aquests músics?

La música ha tingut el poder de transportar-me a altres mons, d'emocionar-me i de fer-me reflexionar. Aquesta passió innata em porta a voler comprendre més profundament els diversos aspectes de la música i els seus intèrprets. No només em fascinen els grans compositors i intèrprets famosos, sinó també aquells músics que, dia rere dia, porten les seves notes a l'exterior, oferint creixement en l'art per qui vulgui escoltar-los.

Aquesta curiositat per la música es va unir a la meua inquietud per entendre les dinàmiques socials. M'estava adonant que els músics de carrer no només són artistes talentosos, sinó també podien ser figures creatives d'una cultura viva i accessible per a tothom. Ells porten l'art fora dels escenaris, fent-lo accessible a qualsevol persona, sense importar el seu estatus econòmic o social.

Aproximació inicial

No tenia cap contacte directe amb músics de carrer, així que vaig decidir conduir la meua investigació a través de textos i d'Internet. El primer lligam d'interès va ser el llibre *Diario de un músico callejero* de José Miguel Vilar-Bou, escriptor i periodista. Aquest llibre em va proporcionar una visió més íntima i detallada de la vida i els desafiaments que enfronten els músics de carrer. Les seves paraules no només van alimentar la meua curiositat, sinó que també van augmentar la meua inquietud i motivació per explorar aquest tema.

Un dels passatges que em va impactar profundament va ser..

Un músico, por el hecho de tocar en la calle sin pedir nada a nadie, recibe trato de delincuente. Y seguramente esta política ha sido impulsada por alcaldes y concejales que robarán a espaldas el dinero de sus vecinos y administraciones.
(Vilar-Bou, 2013, p. 34)

Aquest fragment em va fer reflexionar sobre la percepció negativa i sovint injusta que la societat i les autoritats tenen dels músics de carrer. Aquesta idea de criminalitzar dels artistes que només volen compartir la seva música em va semblar profundament injusta i em va motivar encara més a investigar aquesta realitat.

Ens explica com la vida l'ha portat a tocar música al carrer i en una de les seves aventures fa referència a una conversa que va tindre amb el seu avi.

Los campesinos cantaban en los campos, los artesanos cantaban en sus talleres y nosotros cantábamos en la escuela. Si pienso en los sonidos que han acompañado mi infancia –las campanas por ejemplo– y los comparo con los que debe alimentarse mi nieto, me desespero. Hemos dejado de cantar para escuchar un sistema que nos reproduce el cántico. Hay que volver a la rutina de antes cantando más horas.

(Vilar-Bou, 2013, p. 41)

Aquest fragment posa de manifest la pèrdua de la tradició musical comunitària. Com la música ha passat de ser una expressió espontània i col·lectiva a un producte consumit de manera passiva. Això em va fer pensar en la importància de la música de carrer com una forma de resistència cultural i de manteniment de la tradició viva. Apart, la profunda connexió emocional que té José amb el seu art, demostrava que la pràctica li servia com una font de renovació personal i de benestar emocional. Una llibertat d'expressió!

Cantar en la calle me purifica, me arranca los problemas y los humores cotidianos. Y cuando termino, parecen más pequeños y fáciles de llevar o resolver... Después del show me siento rejuvenecido, ágil. Liberado de todo. Capaz de todo. cansado pero nuevo. En efecto es como echar un polvo.

(Vilar-Bou, 2013, p. 42)

Portada llibre *Diario de un músico callejero* de José Miguel Vilar-Bou

Projectes referents

Amb la recerca, vaig descobrir diversos projectes i iniciatives que fomenten la música a la via pública i donen suport als músics de carrer. Aquests projectes són essencials per comprendre les diferents maneres en què es pot promoure i millorar la situació dels músics de carrer.

Maria Canals - I tu hi toques?

El projecte promogut per la Fundació Maria Canals, anomenat *I tu hi toques?*. Aquesta iniciativa té com a objectiu principal apropar la música a tots els ciutadans mitjançant la instal·lació de pianos en espais públics de Barcelona i altres ciutats. L'objectiu és que qualsevol persona, independentment del seu nivell de coneixement musical, pugui tocar el piano i gaudir de la música en un entorn obert i accessible.

Els pianos situats a la via pública esdevenen punts de trobada i interacció social, on es promouen valors com la inclusió i la democratització de l'accés a l'art.

Aquest tipus d'iniciatives són fonamentals per comprendre com es pot integrar la música de carrer en la vida quotidiana de les ciutats, proporcionant espais per a l'expressió artística i fomentant la interacció entre els músics i el públic.

Foto de l'estació de Gràcia de Ferrocarrils acullint un piano amb motiu del concurs de música Maria Canals , 8 març 2022

The busking project

Una altra plataforma notable és Busk.co, una iniciativa global que connecta músics de carrer amb audiències i espais públics arreu del món. Aquesta plataforma facilita la localització i el suport als músics de carrer, permetent als usuaris descobrir actuacions en directe i donar suport als artistes a través de donacions en línia.

Busk in London

A Londres, la fundació Busk in London treballa per promoure la música de carrer i oferir suport als artistes. Aquesta fundació proporciona permisos, espais designats per a actuacions, i organitza esdeveniments que ajuden a donar visibilitat als músics de carrer. La seva missió és integrar els performers i músics plenament en la vida cultural de la ciutat.

L'impacte de Busk in London reflecteix una comprensió profunda del paper dels músics de carrer com a agents dinamitzadors de l'espai públic i com a contribuents essencials a la riquesa cultural urbana. Aquesta iniciativa ens ensenya com la inclusió i el respecte pels drets dels artistes de carrer, reafirmen el seu valor ciutadana.

Propostes inicials

Amb la intenció de promoure una millor visibilització i suport del músic al carrer, i un millor disseny urbanístic per fomentar el seu art, proposo diversos projectes com agent extern.

Aquestes són realitzades sense una col·laboració directe amb els músics de carrer i per tant les considero una primera aproximació al fenomen.

Divulgació

En els inicis del projecte, m'adono que poca gent es fixa en la problemàtica que pateixen els músics de carrer. Les seves condicions i emplaçaments d'acció estan molt lluny de ser una bona solució pel col·lectiu.

Mitjançant un avenç tecnològic com és el codi QR, es podria divulgar un text crític, parlant de la injustícia que pateix aquest col·lectiu a causa de la falta de disseny urbanístic per fomentar el seu art. Això ajudaria a conscienciar el públic i les autoritats sobre la necessitat de millorar les condicions per als músics de carrer.

El Disseny Invisible dels carrers

Músics Ambulants i Prejudicis Socials

Aquest text pretén explicar i divulgar de manera crítica i retòrica la importància del disseny urbà inclusiu per a fomentar la música de carrer. Desafiant els prejudicis socials

Escaueja el QR per llegir el text

Escaueja el QR per llegir el text

Gracies per la teua atenció!

Plataforma física – Urban Rise

Urban Rise seria una plataforma física dedicada a proporcionar espais adequats per a les actuacions dels músics de carrer. Aquests espais estarien equipats amb la infraestructura necessària per a garantir una experiència òptima tant per als artistes com per al públic. A més, Urban Rise també podria oferir serveis de suport, com ara assistència legal, promoció i formació per als músics.

Concepte de la plataforma:

L'estructura es presentaria com un escenari rectangular construït amb les emblemàtiques rajoles de Barcelona, elevant l'artista a 15 cm sobre el sòl.

Enginyosament dissenyada amb una plataforma modular, aquesta estructura despertaria l'admiració visual, així doncs aprofitant-la col·locant una placa de ferro amb un codi QR. Aquest codi dirigiria als espectadors a un intrigant portal web. El lloc web facilita generoses contribucions, i revela detalls fascinants sobre els artistes destacats. Desentranyant el propòsit transcendental que impulsa aquesta innovadora infraestructura.

Il·lustració IA amb el concepte de UrbanRise

Aplicació – Rise_app

Rise_app seria una aplicació mòbil connectada amb la plataforma Urban Rise. Aquesta aplicació permetria als usuaris descobrir actuacions de música de carrer a la seva ciutat, donar suport als artistes mitjançant donacions en línia, i rebre notificacions sobre esdeveniments especials. A més, l'aplicació podria incloure funcionalitats per a ajudar els músics a connectar-se entre ells i amb altres professionals del sector.

Funcionament basic

Els artistes de carrer acceptats obtenen accés per a localitzar i utilitzar escenaris disponibles mitjançant activació digital.

També serveix com una eina informativa per al públic en general, permetent-los localitzar artistes i veure esdeveniments programats.

A més, l'aplicació integraria un sistema de donacions i publicitat per a inversors futurs.

Descobriment del Col·lectiu AMUC

La recerca m'ha permès contactar amb AMUC (Associació de Músics de Carrer a Barcelona). Aquesta associació treballa per defensar els drets dels músics de carrer i promoure les seves activitats. I gracies a la seva pàgina web he obtingut informació detallada sobre els perfils públics dels músics que formen part de l'associació, així com les seves activitats i esdeveniments.

Contacte per Correu

Per aprofundir en el funcionament de l'associació, vaig decidir contactar-los a través d'una enquesta i un missatge informant sobre el meu interès. En aquesta enquesta, vaig preguntar sobre les seves experiències, els desafiaments que enfronten, i les possibles solucions que consideren més efectives per millorar la seva situació. Clar està que desconexo del funcionament i tota la mobilització que hi ha darrera, però les preguntes no van gens mal encaminades.

A partir d'aquest contacte, Bea, la presidenta i membre de l'associació m'escrigué un correu personal per conèixer el projecte amb més profunditat. Ens reunim per videotrucada. I em proporciona una explicació general del funcionament de l'associació i les intencions del projecte. Em quedo paralitzat i amb ganes de saber els detalls, així doncs després d'una bona estona conversant i explicant les meves intencions dins el projecte m'invita a la pròxima assemblea de l'associació.

Primers passos

Entrevista online

Qual es tu nombre de artista?,

1¿Qué te llevó a ser músic@/artista callejer@?

2¿Qué adversidades has enfrentado al actuar en las calles de Barcelona?

3¿Te gusta el sistema/permisos actuales para l@s músic@s callejer@s?

4¿Crees que se necesita un cambio en la legislación/sistema para obtener más libertad y/o mejores condiciones?

5¿Tienes algún lugar favorito para tocar en Barcelona?,

6¿Qué mejorarías para hacer tus actuaciones más cómodas y/o visibles?

7¿Has recibido alguna vez una propuesta laboral después de tocar en la calle?

8¿Cómo describirías la relación con el público que te escucha? Del 1 al 10

9¿Quieres compartir alguna observación o aportación que creas que puede ayudar a este proyecto?

20 desembre 2023

https://drive.google.com/file/d/1GrnkrKQWBkmqL2J8q7G-1GNL7-43tNF-/view?usp=share_link

Primera entrevista

Bea, tot i ser la presidenta d'AMUC, es considera una sòcia més. Quan Bea va entrar a AMUC, l'antic president portava molts anys en el càrrec i era molt valorat, ningú no volia que marxés. Bea i ell van desenvolupar una bona relació, i ell confiava que Bea compartia la seva ètica i idees. Ell creia en una autogestió de manera assembleària, amb poca importància de la figura del president, considerant-lo només un associat més. També temia que algú amb altres idees pogués canviar l'essència de l'associació. Bea va començar a assumir tasques de presidència gradualment i, en el moment de les eleccions, es va presentar com a presidenta. Així, encara que ostenta el títol de presidenta, ella es veu com una sòcia més.

Quins temes es tracten generalment dins l'assemblea?

El que parlen normalment a les assemblees són interessos de l'associació, per exemple, si algú ha tingut algun problema quan estava tocant a un punt de la xarxa de metro, un problema amb seguretat, problemes entre companys de la mateixa associació, incidències en les actuacions, o perquè els han desallotjat de l'actuació sense motiu. A vegades no n'hi ha gaire consciència que qui son, no és una associació que conegui tothom, no? I a vegades hi ha malentesos, i és discuteixen a les assemblees. També parlen sobre projectes com petits festivals benèfics, quan arriben nous socis, l'examen que fan un cop l'any perquè entrin nous participants que vulguin tocar al metro.

Tots els temes interns de l'associació es parlen a l'assemblea, es pren nota, llavors es parla amb qui sigui per fer una gestió interna.

Problemes amb la seguretat del metro?

No en tenen gaires però, a l'estiu entra gent de seguretat nova, i a vegades no se'ls informa correctament que existeix aquesta associació. I clar, doncs ells es deixen portar per les seves creences. Pensen, com la majoria de ciutadans de Barcelona, pensen que els músics de metro són gent que es posa allà a tocar perquè vol, que qualsevol persona pot anar allà i posar-se a tocar i que no n'hi ha darrere una associació i que no n'hi ha un control de qui està tocant i on està tocant i uns requeriments per estar tocant allà. Llavors, què passa? La seguretat fa la seva feina com creu que l'ha de fer i això suposa el final de l'actuació del músic.

Només els membres de l'associació toquen als punts indicats?

Com a associació no volen acaparar els punts, tenen un carnet que els permet tocar en punts de metro de manera responsable, però si ningú no s'apunta allà i queden lliures, no els importa que s'hi posi un altre músic. Això si no s'en fan càrrec de si hi ha algun problema (amb el volum o pel que sigui).

Normalment no n'hi ha problemes però nosaltres deixem ben clar que això ho ha de gestionar la sessió de TMB i seguretat de TMB. Perquè AMUC només pot fer-se responsable dels socis que te dins.

Actuacions dins els metros o els trens ?

No, això està prohibit, això TMB no ho permet i de fet si els troben els fan fora de les instal·lacions de forma automàtica. Està totalment prohibit com a política dintre de l'empresa de TMB. Llavors normalment aquesta gent que toca els vagons es desconeix dins l'associació i no saben qui és.

Quan temps porta Bea com a músic al metro?

Vaig començar ara fa 14 anys perquè em vaig quedar sense feina i coneixia més o menys com funcionava el tema del metro i vaig començar a provar a veure. Com que estava a l'atur i tenia temps, doncs vaig portar els trastos per tocar al metro a veure com anava i em vaig anar enganxant mica en mica.

I ja va arribar un moment que vaig pensar què faig, busco una feina, del que sigui, que no m'agrada tant o dedico la meua vida a fer música, que és el que vull fer.

I llavors vaig prendre aquesta feina i fins ara.

Quina dedicació tens amb la música al carrer?

Jo des de llavors em dedico només a fer música, però sí que és veritat que no toco només al metro, perquè tocant al metro, depèn de l'economia de cada un, però no guanyes prou com per viure normalment.

Ho has de combinar amb altres històries, també és veritat que va bé perquè és com una mica de plataforma si algú et vol contractar o el que sigui, però tota la gent que està tocant al metro té més coses. O té una altra feina que no té res a veure amb

el metro o fa bolos externs, que és el que jo faig. Aniversaris, festes de tot tipus, casaments, feines de músic combinades amb l'actuació del metro.

Com t'arriben les ofertes de treball?

Normalment, tocant és quan et veu la gent i et pot proposar ofertes per actuacions.

Et pregunten si fas esdeveniments fora del metro, dones el contacte i d'allà surten altres històries. Tocar en un bar o en un projecte que tingui algú, festivals, alguna història, o tocar a festes majors, tot això normalment et contacten perquè et veuen tocar.

Intencions AMUC

L'associació volia gestionar tot el col·lectiu de músics de carrer de la ciutat. Però finalment AMUC només es dedica al metro i després hi ha una altra associació de Barcelona que es dedica al carrer. Música al carrer és l'Ajuntament mateix.

Hi ha un funcionari de l'Ajuntament que és qui porta tot el projecte.

Té un funcionament molt semblant però es dirigeix diferent. De fet, van agafar com a model AMUC, que va ser la primera. I la van agafar com a model per la forma que té d'autogestionar-se, una situació única al món.

No hi ha cap associació de músics arreu del món que funcioni així, amb autogestió i que porti ja més de 20 anys oberta.

Funcionament de les reunions

Fan una primera part d'assemblea i després ja és l'apuntada on ens reparteixen els llocs per tocar al metro.

Dins la seva política, no tenen cap problema si algú vol anar a una assemblea perquè són obertes al públic.

Però en canvi el projecte de música al carrer, no te aquesta filosofia, i les seves preferències són diferents.

Bea em proposa anar el 22 de gener a l'Assemblea, per presentar-me allà i donar-me l'oportunitat d'explicar el projecte als companys. I així trobar membres oberts a participar i ajudar i per que jo entengui més o menys com funciona el sistema, com és el músic.

Com funciona el músic al metro?

El músic dins el metro s'ha d'adaptar al que l'espai vol que faci. Per exemple: que es pari la gent no els convé.

Han d'aconseguir que la gent que està al metro no deixi de moure's per l'espai.

Jo crec que el músic de metro és molt diferent del de carrer o de qualsevol espai. Ha de ser un personatge més.

És important que funcioni allà dintre. Allà dintre les coses van d'una manera. Llavors el músic no pot tenir deu persones mirant-lo perquè no seria apropiat per aquest escenari.

Potser és un músic meravellós, però no seria apropiat pel projecte. Llavors hauria d'anar-se'n o buscar-se una altra forma de vida. És complicat, ja et dic.

És molt interessant el que estàs proposant, però jo crec que quedarà més perfilat quan entenguis, quan vegis com funciona dintre del metro.

Dintre del metro la música és molt diferent.

La música a Barcelona, en principi, en termes generals està prohibida. Es considera contaminació acústica. Estaria comparada més o menys a unes obres que fan al carrer, al soroll que fan les obres.

I aquest és el problema bàsic que té Barcelona.

De fet, ja hi ha en plataformes que estan treballant per aconseguir que la música a Barcelona canviï, que aquest concepte canviï.

Fins i tot locals amb música en directe es tanquen perquè els veïns es queixen. Només un veí que es queixi d'un músic, es tanca el projecte i es tanca tot. Llavors, és aquesta legislació la que hem de canviar.

Però bueno, la complexitat d'això ja és una altra història.

Els membres de l'associació són músics que toquen al metro, però, la majoria també toquen a altres llocs i els convé que això millori, que les coses canviïn a Barcelona.

Barcelona és molt difícil, però seria un cop molt potent aconseguir un major respecte per la música. És que és cultura al final.

Sembla que la ciutat contínuament està parlant de cultura, però el problema de la música segueix sense abordar-se a nivell jurídic.

I és un problema que està a tota la ciutat.

No és un problema concret en un lloc concret.

És l'acomulació de moltíssims problemes i al final semblen gairebé impossibles de solucionar.

Tocar, al carrer, sense que caigui una multa o fins i tot s'emportin els instruments. És un desastre.

Bea ens afirma que Barcelona tenia llocs que eren emblemàtics on es feia música en directe que han hagut de tancar al final.

Veïns que fiquen queixes i queixes i queixes, i arriba un moment que el lloc ha de tancar i no pot fer res més.

Llavors, clar, això és una cosa que està afectant a moltes parts, no només als músics, sinó també als empresaris que munten algun bar o local de música.

Reflexió personal

Després de la conversa amb Bea vaig veure la dedicació i passió dels músics de carrer, especialment dels que toquen al metro de Barcelona. Bea exemplifica aquest compromís, mostrant com la música pot transformar vides i crear comunitats inclusives. Tot i les dificultats legals i logístiques, aquests músics continuen tocant, no només per guanyar-se la vida, sinó per enriquir la cultura urbana i fer-la accessible a tothom. Aquesta situació posa de manifest la necessitat de reconèixer i valorar més el paper dels músics de carrer, donant-los suport i creant un marc legal que faciliti la seva tasca. La història de Bea és un recordatori inspirador de com la perseverança i la passió poden portar a una contribució significativa a la societat.

La música de carrer, un acte de creativitat i expressió artística, se situa a les fronteres entre l'artista i l'audiència, l'espai privat i el públic, el treball i el lleure. Gràcies a Bea, augmenta la meua intenció de comprendre com els músics de carrer s'integren dins aquestes dimensions amb les seves actuacions i com aquestes interaccions configuren les seves vides i sobretot entendre el perquè de la percepció pública perjudicial en aquest art.

1ª Assamblea

22 de gener, 2024

Primer contacte amb l'assamblea de musics.

Amb les intencions finals del projecte encara difuses, em presento un dilluns 22 de gener al centre cívic Foment Martinenc per assistir a l'assamblea de l'associació AMUC.

Des de l'inici, tinc una barreja de curiositat i nerviosisme, ja que no estic del tot segur del que m'espera. Amb tot això en ment, travesso la porta amb l'esperança de poder entendre millor les seves preocupacions i amb el desig de poder contribuir al seu col·lectiu.

Sense saber ben bé què esperar, em trobo dins un espai ple de músics amb perfils únics i plens d'esperit crític. A mesura que avanço cap al fons de la sala, em fixo en els rostres concentrats i en la intensitat de les seves mirades.

L'assamblea ha començat i el diàleg entre els músics participants és intens. La passió amb què discuteixen les diverses problemàtiques que afronten és palpable, i el recital de discursos i opinions no deixa ningú indiferent. Alguns participants tenen una influència natural per la seva veterania i capacitat d'anàlisi, i les seves paraules semblen ressonar amb força entre els assistents.

Per si el caos no era suficient, la portaveu de l'assamblea i presidenta d'AMUC, Bea, em presenta enmig de tots els músics i em fa sortir al davant per explicar el meu projecte. No m'havia preparat per parlar davant de tothom.

I ara què els hi dic perquè no se'm mengin viu?

Noto com totes les mirades es claven en mi. Explico les meves intencions, però l'ambient ja està calent i algunes mirades em donen la sensació que m'estic equivocant amb les paraules. Tracto de mantenir la calma, però és evident que el públic està impacient.

Els nervis no em son favorables, però penso per dins: les intencions són pures i l'honestetat sempre és ben rebuda. Amb aquesta idea com a guia, em dispeno a explicar amb la màxima claredat possible les intencions de projecte i la importància de la seva col·laboració. Parlo de les propostes inicials i el meu objectiu per portar a terme un projecte conjunt per millorar-les o inclús descartar-les si no s'adapten a les seves necessitats.

Pocs són els que escolten amb atenció. La tensió a la sala es pot tallar amb un ganivet. Un cop acabada la presentació, em noto com un intrús dins de casa seva. Tot i així, espero que amb el temps puguin veure la sinceritat de la meva proposta i que aquesta primera impressió no sigui definitiva.

Al acabar l'assemblea, un cop comença l'apuntada, el sorteig de participants per la predisposició d'horaris i emplaçaments, alguns són els que s'acosten a mi a preguntar exactament que és el que estic fent. Els parlo d'intencions són de recerca, argumentant que estic iniciant una investigació per saber més sobre les dinàmiques del seu col·lectiu. Les propostes pensades no les torno a mencionar, vist que encara no estava prou integrat.

Transició

Cal investigar més a fons. Com a reflexió d'aquestes dues experiències em replantejo el projecte i descarto les propostes fetes fins ara. Les propostes no funcionen, ja sigui perquè ja s'han intentat o perquè no són coincidents amb les seves necessitats. La problemàtica és més complexa que les teories o plantejaments que havia analitzat com a agent extern.

Durant un període de reflexió, el dubte de seguir endavant amb el projecte s'instal·la dins el meu cap, però per qüestions de sort apareix un raig de llum. Dins l'assignatura de Seminars Crítics impartida per ..., estem treballant l'obra de Bruno Latour, "Nunca fuimos modernos". Latour argumenta que la modernitat es basa en una falsa separació entre la naturalesa i la societat, entre objectes i subjectes. Proposa la Teoria de l'Actor-Xarxa (ANT), on tant humans com no humans (objectes, idees, tecnologies) són actors en xarxes de relacions que conformen el món.

Aplicar aquesta teoria a l'estudi dels músics de carrer significa veure'ls no només com individus autònoms que produeixen música, sinó com a part d'una xarxa complexa que inclou els seus instruments, els espais urbans on actuen, les regulacions legals, l'audiència i les interaccions amb altres actors socials i materials.

Per això em cal un estudi més profund, per comprendre per què les coses han arribat a aquest punt.

Estudi de context

Què esta passant amb la musica al carrer?

La música al carrer és una tradició tan antiga com la humanitat mateixa, un ecosistema sonor que ha perdurat a través dels segles. Des dels temps més remots, els joglars han estat figures emblemàtiques, trobant en el seu art una manera de viure autònoma i lliure, malgrat la precarietat econòmica. L'ofici de músic de carrer ofereix una alternativa de vida que prioritza la llibertat per sobre dels ingressos materials. Aquesta professió, encara que sovint menyspreada per les institucions al llarg de la història, ha estat valorada per la ciutadania que aprecia el talent i l'espectacle a l'espai públic. Malgrat aquest reconeixement popular, les institucions han variat els seus criteris respecte als músics de carrer segons el moment històric.

Amb l'arribada de la democràcia, es va produir una obertura cap a les activitats culturals en espais públics. Fins a l'any 1999, els músics gaudien d'una considerable flexibilitat jurídica, gràcies a les negociacions entre l'equip de l'exalcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, i el col·lectiu de músics de carrer dels anys 80. No obstant això, en els darrers 25 anys, dues ordenances de civisme han anat restringint progressivament els drets dels músics de carrer a Barcelona. Aquestes restriccions han obligat els músics a desobeir les ordenances per poder seguir exercint la seva professió amb dignitat. Paradoxalment, la persistència de la música al carrer es deu al suport ciutadà, que tolera i aprecia aquesta desobediència com un bé cultural. Així, es crea una tensió constant entre una normativa institucional restrictiva i un criteri ciutadà que legitima i empara els músics de carrer.

Música i músics al carrer

La música té un profund impacte social, cultural, emocional i fins i tot sanitari, com ho demostren les recerques de Tia DeNora en el seu llibre *After Adorno: Rethinking Music Sociology*, explora com la música configura les experiències socials i els comportaments individuals, destacant el seu poder transformador.

La música no és només un reflex de la societat, sinó una força que contribueix activament a la seva configuració.
(DeNora, 2003, 40).

Aquesta perspectiva subratlla que la música té el poder de modelar la consciència col·lectiva, influir en les emocions i promoure el benestar social.

El músic de carrer com a agent social

Segons la UNESCO, l'activitat dels músics de carrer podria ser considerada un bé patrimonial immaterial.

El patrimonio cultural inmaterial se transmite de generación en generación y es recreado constantemente por las comunidades y grupos en función de su entorno, su interacción con la naturaleza y su historia. Les proporciona un sentido de identidad y continuidad, contribuyendo así a promover el respeto de la diversidad cultural y la creatividad humana.
(UNESCO, 2003).

La música al carrer és una tradició cultural transmesa al llarg del temps gràcies a una ciutadania que l'ha valorat i mantingut viva. Així, el músic de carrer emergeix com un agent de gran rellevància sociocultural. Malgrat aquesta valoració popular i la seva continuïtat històrica, la regulació vigent no sembla reconèixer adequadament aquest paper.

Contaminació acústica

Quan es considera la música com una forma de contaminació acústica, se la rebaixa a la categoria de soroll, ignorant els seus beneficis. L'ús privat de l'espai públic pels conductors de vehicles, que genera una considerable contaminació acústica i ambiental, no és penalitzat de la mateixa manera. Si el dret al transport justifica el soroll dels vehicles, també hauria de justificar el soroll que genera la llibertat d'expressió artística. A més, la música no sempre es pot considerar sorollosa en el mateix sentit que altres fonts de contaminació acústica.

Desobediència civil

Per a la seva supervivència social, els músics es veuen obligats a desobeir les ordenances per continuar practicant la seva activitat. Aquesta desobediència, sovint socialment consentida, demostra que la seva aportació cultural és valorada per veïns i turistes, que reconeixen el seu valor artístic amb donacions, contribuint a la conservació d'aquesta activitat. Fins i tot alguns policies permeten que es toqui amb amplificador, mentre esti-

gui ocult, indicant que l'ús de l'amplificador no és determinant per definir el soroll.

La manca d'una política de tolerància zero cap als músics de carrer demostra que la societat reconeix i vol mantenir aquesta activitat, considerant-la legítima i beneficiosa per a la ciutat. Aquesta contradicció entre el reconeixement social i la perspectiva institucional, que imposa ordenances restrictives, produeix una vulneració dels drets, no només dels artistes sinó també de la ciutadania en general. Això imposa un model d'espai públic que restringeix la diversitat, l'art i l'espontaneïtat, valors que una ciutat democràtica i compromesa amb la cultura hauria de defensar.

És crucial recordar que la Carta Europea de salvaguarda dels drets humans de la ciutat, Fonamenta legalment el dret a un espai públic obert i inclusiu, un principi que les ordenances locals haurien de respectar per garantir una veritable democràcia cultural a Barcelona. (Ajuntament de Barcelona, 2000)

El document no és jurídicament vinculant, però actua com un instrument polític que subratlla el compromís dels governs locals per defensar els drets humans. La Carta estableix un marc per entendre i promoure els drets humans a nivell local, incloent-hi els drets de ciutadania i la responsabilitat dels municipis en la seva protecció i garantia.

Aquest compromís es concreta en el “Compromís de Barcelona”, que ofereix una guia per a l'adopció de polítiques que

protegeixin i promoguin els drets humans en l'àmbit local. La Carta ha estat signada per més de 360 autoritats locals a Europa, demostrant un ampli suport i implementació a diferents ciutats.

Música al carrer – Projecte

La música al carrer forma part del patrimoni cultural i del paisatge urbà de la ciutat. Les seves cançons i melodies sovint acompanyen els carrers, les rambles, les places, els parcs i jardins de Barcelona, dinamitzant l'espai públic de la ciutat i fent més agradable el passeig a les persones que hi transiten.

El projecte i les seves normatives mostren que les institucions reconeixen el valor cultural que aporten els músics de carrer i els consideren actors socials importants. Però aleshores, per què no es té en compte aquest valor cultural com a criteri jurídic en la regulació de l'activitat musical a legislació? Aquesta manca de consideració genera una contradicció entre el reconeixement implícit del valor cultural per part de les institucions i les restriccions imposades per les ordenances, vulnerant així els drets dels músics i limitant la diversitat i espontaneïtat que caracteritzen una ciutat que es pretén democràtica i culturalment rica com Barcelona.

Actualitat

Dins la ciutat de Barcelona, hi han tàctiques locals, protocols i normatives establertes i tota una visió holística de com es valora i s'integra l'art musical de carrer en aquesta urbs.

Com ja em vist dues associacions són les que s'encarreguen d'aquesta gestió **AMUC** i **Musics al Carrer**. Dos associacions que han sorgit de la necessitat de distribuir la gran sol·licitud d'artistes que volen tocar el seu repertori musical a la urbs. Tot i estar connectades entre si la gestió interna te principis diferents degut a les circumstàncies reguladores.

AMUC,

Encarregada dels musics que toquen al metro, té un sistema d'autogestió on els propis musics de manera assemblearia posen en comú les necessitats i complicacions actuant com a front comunitari. Portant a terme l'autoorganització dels horaris i rotacions dels musics, oferint així una diversitat musical als usuaris del metro.

Música al Carrer

És un projecte per la repartició equitativa de les localitats on toquen els músics al carrer. La gestió és coordinada des de l'Ajuntament a través d'una empresa privada. Té un volum de socis superior i la demanda sobrepassa els límits de la seva capacitat.

Sistema

AMUC

Amuc Bcn (Associació de músics i músiques del carrer i del metro de Barcelona) és una entitat cultural sense ànim de lucre que organitza al col·lectiu d'artistes que toquen al metro.

És va fundar a mitjan de la dècada de 1990 quan un conjunt d'artistes van unir-se per tractar d'harmonitzar i organitzar les actuacions musicals a l'espai públic de Barcelona. Amuc Bcn va sorgir de la necessitat de defensar els seus drets, llibertats i interessos generals. Més tard, ja al 2000, es va especialitzar en concret a la música del metro, en diàleg amb TMB.

L'associació va anar evolucionant al llarg dels anys després de molta feina i implicació activa fins a convertir-se en un projecte pioner a Europa d'autogestió cultural, assambleari i participatiu. Durant aquests anys han generat projectes culturals de tota mena: cicles de concerts, festivals, discos, xerrades, exposicions...

La principal motivació és promoure l'empatia, solidaritat i unió en la diversitat dels i les integrants per seguir sent el grup humà multicultural i apassionant.

Totes les que han passat les proves són sòcies fins que ho desitgin i per tant poden tocar als punts assignats per TMB (Transports Metropolitans de Barcelona)

Cada any TMB celebra unes proves d'idoneïtat, és a dir, unes proves externes on un jurat totalment aliè a nosaltres decideix si les persones que s'hi presenten fan una música que s'adequa a l'espai del metro.

D'altra banda, per evitar qualsevol burocràcia, es va crear la figura de l'artista convidat o convidada. Així, algú que estigui de pas per Barcelona pot tocar puntualment sense esperar a passar la prova. En aquest cas, prèviament s'ha de personar al centre de reunió i exposar-ho.

Si ho desitges, t'assessoren per mail.

Prova d'idoneïtat

A principis de segle, es van plantejar el problema de com reconèixes com a artistes, ja que dins el món de la música hi ha un alt percentatge de persones autodidactes o que han estudiat en àmbits d'educació no formal.

Llavors si volem formar un col·lectiu organitzat per músics i músiques, com se sap qui ho és o qui no?

En una clara determinació d'identitat i no de virtuosisme.

La resposta que es va donar al seu moment va ser convocar a un jurat independent del personal docent d'una escola de música de Barcelona que no tenen res a veure amb el projecte i es comprometen a no participar-hi.

La prova consisteix a tocar dos o tres fragments d'un llistat d'uns vint temes presentat per l'aspirant. Es fa d'aquesta manera per garantir la varietat i poder tocar dues hores sense necessitat de repetir cançons. L'únic criteri és que sigui agradable d'escoltar, tenint en compte les característiques acústiques dels passadissos del metro. Que s'ajusti al ecosistema suburbà del metro de Barcelona.

Aquesta associació ja vigent fa mes de 25 anys es un exemple a seguir per moltes altres associacions arreu del món i es que es la unica associació, que existeix, de musics autogestionada de manera assamblearia i sense anim de lucre.

Perque aixó succeixi tenen una normativa ben pautaada, fins al punt que ha sigut copiada per organitzacions com Busk in London (associació de performers a Londres).

Un cop cada 4 setmanes es reuneixen al centre civic Fement Martinenc de 9h a 13h i es porta a terme l'assamblea que es conforma per tres apartats:

1. Assemblea general informativa
2. L'Apuntada
3. La Participativa

Assemblea general informativa

Es fa una exposició dels temes a tractar. Es presenten propostes, s'obren debats i es prenen decisions conjuntes, sempre democràticament. Es fomenta en tot moment la participació i inclusió de totes les persones per arribar a un enteniment i, a ser possible, al consens.

Els avisos més importantss, els assumptes pendents i les votacions de totes les propostes de canvis i milloras que siguin rellevants per AMUC-BCN.

L'Apuntada

Una vez finalizada la asamblea, empieza la apuntada propiamente dicha, pero se podrá parar momentáneamente para comunicados importantes. Dos voluntarios hacen de “loro”, van llamando a los socios/as por el nombre.

Quan estan els carnets recullits, es barregen de manera aleatoria i es van treient un a un, per omplir un llistat.

El llistat dura 4 setmanes:

La 1ra i 3ra segons l'ordre assignat del sorteig aleatori dels carnets i la 2na i 4ta es reverteix l'ordre per així donar oportunitats a tots d'escollir en preferencia.

Els llistats es reparteixen en dues taules i es va cridant els musics per ordre perquè s'apuntin on vulguin de la graella.

La graella esta dividida per dies de la setmana, horaris, i localitzacions. (Sabent que no es pot apuntar més de 2 torns a la setmana en el mateix punt).

Doncs el soci l'únic que ha de fer es apuntar-se alla on li vagi millor i se senti més comode.

Van passant varies rondes perquè passin tots 5 cops com a mínim, i a la sisena ja es poden apuntar a 3 llocs diferents de cop. Llavors la graella queda omplerta i s'ha repartit els musics de manera equitativa.

La finalitat del sistema es la rotació i la verietat musical, sempre s'intenta animar al soci perquè agafin diferents opcions i llocs que no han tocat mai. A vegades hi han llocs que no et criden l'atenció o simplement no si apunta ningú i queden estigmatitzats però un es pot sorprendre com hi han punts que s'adapten més al music i no tant espais preferents.

Tot depen de l'actuació del músic.

La Participativa

Después es realitza la comisió de participació en un lloc distès. Es tracta de la comisió de foment i gestió de la participació. S'acaba el dia amb aquest espai obert on qualsevol pot dir la seva i fer propostes, presentar projectes i debatre més profundament els temes a tractar. Aquesta comisió assumeix la responsabilitat de ser el centre d'anàlisi i de debat obert de l'associació. No pren decisions rellevants per sí mateixa, però elabora propostes per tractar-les a la propera assemblea, on es debatan i es prendran les decisions definitives.

El projecte Música al carrer, emmarcat dins del programa Cultura Viva de l'Institut de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona (ICUB) coordina i impulsa la música que es toca al carrer per apropar-la a tota la ciutadania, tot garantint la convivència entre artistes, persones veïnes, comerciants i vianants.

El projecte va néixer l'any 2004 a Ciutat Vella, on des d'aleshores es mantenen 18 punts en actiu.

Durant els anys 2022 i 2023 la xarxa s'ha anat ampliant, amb l'horitzó d'arribar als 50 punts repartits pels 10 districtes de Barcelona per tal de fer arribar la música a tots els barris i descongestionar el centre de la ciutat.

L'ampliació d'aquest circuit s'emmarca en el desplegament del Pla de Drets Culturals de l'Ajuntament de Barcelona. La nova mesura neix de la defensa de l'espai públic com a un dels escenaris principals de la vida cultural de la ciutat. Un espai òptim per garantir l'accés a la cultura i afavorir la participació cultural. En concret, el projecte és un dels punts inclosos dins de la mesura Cultura i espai públic.

Objectius generals

Recuperar els espais públics per a usos culturals.

Protegir i dignificar l'ofici de la música al carrer; evitant els confrontaments i la repressió de l'activitat no reglada.

Mediar entre els interessos dels diferents agents que hi intervenen des dels músics fins a les persones veïnes, passant per comerciants, vianants, tècnics de l'Ajuntament de Barcelona i Guàrdia Urbana.

Conviure amb harmonia amb altres usos de l'espai públic.

Punts de música

Els Punts d'actuació es classifiquen en funció dels intèrprets permesos, tenint com a paràmetre el mapa de capacitat acústica realitzat per la Regidoria d'Ecologia Urbana de l'Ajuntament de Barcelona.

L'Ajuntament podrà modificar els punts, la seva ubicació i condicions específiques (horaris, número de músics, instruments, etc.) en funció de la seva idoneïtat i de les circumstàncies que es puguin ocasionar a l'entorn, sempre amb la voluntat màxima de vetllar per la convivència.

Al maig de 2024 hi ha 46 punts oberts repartits en 6 Districtes de la Ciutat de Barcelona:

Com participar-hi?

Per interpretar música en directe a la via pública de Barcelona en els punts autoritzats, cal disposar de l'acreditació corresponent. El nombre màxim d'acreditacions disponibles pot variar cada any i es decideix en funció de la quantitat de punts de música i torns oberts per setmana, buscant l'equilibri per tal de no saturar-los.

Aquestes convocatòries se celebren a principis d'any en funció de les places disponibles. Si la demanda de places supera l'oferta l'adjudicació de les quals serà mitjançant un sorteig públic obert a tothom a qui vulgui assistir. Posteriorment, es fan audicions als músics que han estat agraciats per tal de comprovar les seves destreses.

Condicions

- Cal tenir un repertori variat i extens.
- Complir amb el volum de decibels permesos.
- Els amplificadors han d'estar homologats per l'Àrea d'Ecologia Urbana.
- Compliment de la Normativa de Música al carrer i el codi de bones pràctiques.
- No es podran utilitzar instruments que, per les seves característiques sonores, emeten sons superiors als decibels establerts, especialment vents de metall sense sordina, didgeridús, percussió de pell de grans dimensions.

Hi ha tres tipus d'acreditació: individuals (1 músic), duets (2 músics) i grups (de 3 a 6 integrants).

El projecte s'adapta a les necessitats dels músics participants i es permet fer canvis de modalitat i integrar nous components.

Actualment, hi ha 143 números d'acreditacions que inclouen a 228 músics repartits en:

Acreditacions individuals: 104 músics.

Acreditacions duets: 24 > 48 músics.

Acreditacions grups: 15 > 76 músics.

A més a més, cada mes el projecte atorga tres acreditacions temporals (invitacions) a músics que estan de pas o a músics de la ciutat que vulguin experimentar tocar al carrer.

Des de 2021 les noves acreditacions s'atorguen seguint el Reglament per a l'equitat de gènere de l'Ajuntament de Barcelona: un 40% de les acreditacions Individuals disponibles es destinen a les sol·licitants de gènere femení i no binari.

Funcionament

L'adjudicació dels torns per actuar als Punts de música es realitza cada 4 setmanes i mitjançant un sorteig —conegut dins del col·lectiu com “l'apuntada”— que té lloc el dilluns de la darrera setmana sortejada. En el sorteig s'assignen els torns per a les quatre setmanes següents de forma cronològica.

Per a poder formar part del sorteig, cal assistir-hi de forma presencial i mostrar-hi l'acreditació.

Un cop passada la llista d'assistència, s'establirà un ordre aleatori entre els assistents mitjançant un sistema informàtic que marcarà la dinàmica d'assignació dels torns per les quatre setmanes.

Governança del projecte

Els actors implicats en la presa de decisions són:

ICUB (Institut de Cultura de Barcelona): supervisa el projecte i marca les directrius en funció dels objectius i polítiques culturals de la ciutat.

Cultura Viva actua com a interlocutor entre l'ICUB i la coordinació del projecte, informa i executa les directrius tècniques del projecte.

Coordinació del projecte s'encarrega de la gestió i el seguiment de la xarxa de punts de música autoritzats, així com dels músics participants. Vetlla pel bon funcionament i pel compliment de la normativa. Entre les diferents funcions s'inclou la mediació entre el col·lectiu de músics i la gestió d'incidències amb altres agents relacionats amb el projecte de manera directe o indirecte. Per tant, la coordinació fa d'òrgan interlocutor entre les necessitats dels músics i altres agents i les directrius del projecte.

Músics participants formen part de la presa de decisions i a través de les seves experiències proposen millores.

Cada tres mesos se celebra l'Assemblea que serveix com a fòrum de discussió i presa de decisions sobre el desenvolupament i funcionament del projecte.

Estigmatització social

Com es vist el músic? Quin prejudici en tenim i perquè?
Nem a tractar aquest tema conjuntament i amb col·laboració

Un cop ja tenia coneguda les bases per entendre com funciona el sistema toca parlar amb els músics, utilitzar el diàleg com a font de coneixement. Considero que la millor manera de comprendre una comunitat és escoltar les seves veus directament, aprendre de les seves experiències i entendre les seves perspectives. Per això, vaig establir contactes amb diversos músics de carrer a Barcelona, apropant-me a ells amb respecte i interès genuí per la seva realitat.

Remetent a la prejudici social decideixó elaborar un text transmeten la meua inquietud d'aquesta estigmatització cap al col·lectiu i al mateix moment trobar una via de diàleg amb els músics.

No debe entenderse el espectáculo como el engaño de un mundo visual, producto de las técnicas de difusión masiva de imágenes. Se trata más bien de una Weltanschauung que se ha hecho efectiva, que se ha traducido en términos materiales. Es una visión del mundo objetivada. (Debord, 2002, p. 38.)

L'espectacle no és només una col·lecció d'imatges o representacions dins la nostra societat, sinó una relació social mediada per aquestes imatges. És un fenomen central que defineix la irrealitat dins de la societat real, dominant i estructurant la vida social. Un fet que ens podria explicar el prejudici social cap als músics de carrer.

El music de carrer te un estigma social degut a la imatge que ens em anat imposant des dels seus inicis, gran part degut al desconeixement i desvalorització de la seva aportació cultural.

Aquest focus d'interès implícit dins el text va atraure a diversos musics per obrir-se a conversar amb mi i explicar-me el seu punt de vista i les seves històries.

Històries que reflecteixen aquesta complexitat, com agents portadors de relats culturals. Aquest col·lectiu obsequia el món amb música que transporta emocions i impacte social, i la fan accessible per a tothom, sense importar la etiqueta que t'hagi possat la societat, ni la etiqueta que els pugui posar en ells.

Text enviat als músics

Projecte Final de Carrera

EINA Centre Universitari de Disseny i Art a Barcelona

Musica al Carrer

Projecte per la desestigmatització del music de carrer per remarcar la importància del seu art a la societat i crear una influència positiva. A partir d'aquí obrir la possibilitat d'una via per generar una pressió política i obtenir canvis en les normatives jurídiques.

Motivació del projecte

La musica als carrers esta considerada contaminació acustica. Igual passa en petits locals que aposten per musica en directe. En canvi el soroll en una obra constructiva al carrer es permeten emissions mes elevades sempre hi quan tinguin el permís de l'ajuntament.

Durant les etapes de construcció les tasques presenten nivells de pressió sonora des d'un valor fins a 89.12 dBA.

(Inclus quan parlem del martell neumatic el valor arriba als 110 dBA)

En canvi, un músic no ha de superar els 65 dB, fins i tot així, pot ser retingut per diversos motius externs a ell (havent sol·licitat permís prèviament).

Prejudici social

La forma en què la societat moderna presenta i consumeix informació.

La quantitat d'imatges falses o enganyoses que veiem als mitjans de comunicació.

La complexitat de la veracitat i la facilitat de l'engany en els mitjans.

Aquesta forma de veure el món que s'ha convertit en la realitat de la societat, i és molt complicat rebutjar-la. Les percepcions, les idees i els valors es basen més en el que veiem a la televisió, a internet o a les xarxes socials, que en les nostres pròpies experiències directes.

Com afecta la nostra identitat en la societat moderna?

La societat moderna classifica.

Sempre tendeix a etiquetar les persones segons diferents categories com gènere, raça, classe social, preferències sexuals, entre d'altres. Aquestes etiquetes influeixen en com percebem els altres i, tanmateix, a nosaltres directament.

Limiten la autenticitat per encasellar-nos en expectatives o estereotips.

Impedint així la expressivitat lliure i real.

Text enviat als músics

No veiem les persones com a individus únics amb les seves pròpies experiències i característiques, les classifiquem en grups i jutgem en funció d'aquestes etiquetes. Això distorsiona la nostra percepció de l'ésser i limita la nostra entesa mútua.

És important qüestionar i transcendir aquestes etiquetes, i reconèixer la complexitat i singularitat de cada individu.

Dins d'aquest projecte del col·lectiu músics al carrer busco trobar aquest enllaç entre una societat complicada i plena de percepcions imposades amb un artista musical autèntic, ple d'expressivitat i a punt per actuar davant un entorn poc disposat.

A través d'una investigació de lectures d'artistes musicals partícpis, observació de dinàmiques, plataformes dedicades i contacte amb músics de carrer a Barcelona faig una anàlisi i contemplo on em porta el projecte.

La diversitat d'artistes musicals al carrer és sorprenent. Molta gent, inclús jo abans de començar aquest projecte, tenen una imatge una percepció gens encertada, de com, perquè i qui són aquests artistes.

I és que com a públic, el general de la població no els observa amb deteniment, no es preocupen, inclús m'atreviria a dir que a alguns els molesta trobar-se'ls en segons quins espais.

Però clar, aquesta sensació té una gran repercusió degut a com hem classificat aquest col·lectiu, quines barreres hem produït a través d'informació imposada, les maleïdes etiquetes i estereotips, per culpa del desconeixement.

És per aquest motiu que estic iniciant un projecte on a través de la col·laboració amb músics al carrer i observació de els seus impediments, busco remarcar que no són una imatge no són un vídeo, no són l'estereotip que un es pot arribar a crea al seu imaginari.

Són una mare, un pare de família.

Són joves que intenten difondre la seva música.

Són artistes que els agrada mantenir viva l'ànima de la música en directe.

Són arquitectes sonors en un entorn trist i apagat.

Són el record de l'inici de la música per la societat.

Són autèntics artistes i guardians de cultura.

Són tot allò que puguis imaginar-te en una persona.

Perquè provenen de passats i presents totalment diferents.

Però no deixen de ser artistes impulsats per l'art de la música.

Diàlegs

Descobriment intern de les preocupacions i fallos del sistema
Normatives internes de les dos associacions.
Manifest de les anècdotes arrelades als musics.

Javier Manzanares Hernandez

Músic i ingenier de software

Soci desde fa 5 anys a AMUC

Beatriz Fernández Martínez

Presidenta de l'associació AMUC

14 anys dins l'associació.

Nicolas Hameury

Bajista de música latina

6 anys dins de Musics al Carrer

Presidenta, Tresorer, Secretaris,
Sub-president i socis historics.

Xarla amb junta d'AMUC

Mediadora Musics al Carrer

Enllaç de ICUB amb Musics del projecte

Joan Carles Diaz Torondell

Pianista clàssic

7 anys dins l'associació

Andrea Barrueta Reyes

Ballarina musical

1 any Musica al Carrer

Txesco Ortiz

Músic i tresorer AMUC

10 anys com a soci d'AMUC

Diàleg I

Músic i ingenier de software
Javier manzanares hernandez
Soci desde fa 5 anys a AMUC

Javier ens comenta que abans Barcelona no tenia una gestió per a aquest col·lectiu sinó una normativa general.

Això va portar a molts incidents greus com baralles entre músics, gent que llogava els millors llocs (demanaven permís) i després canviaven els horaris a canvi de diners.

D'aquí va sorgir una necessitat de gestionar la comunitat de músics que volien tocar al carrer.

En la comunitat Música al Carrer, la gestió es va dur a terme a través d'una agència externa contractada per l'Ajuntament i a AMUC el sistema és autogestionat pel mateix col·lectiu.

Segons la seva opinió, la regulació del col·lectiu Música al Carrer té diversos inconvenients:

Places disponibles

Anualment, s'obren noves places per a nous integrants, la quantitat de músics que apliquen a les proves sol ser d'uns 250 a 300, però només s'obren de 10 a 15 places.

Per si algú pensava que tocar al carrer és bufar i fer ampolles, el seu sistema d'audicions pot arribar a ser igual d'exigent que altres i molt poc visibilitzat als ulls del passatger urbà.

Punts estratègics pels músics

Aquests punts existeixen perquè als músics se'ls permeti tocar a certes hores amb la seguretat que no estan incomplint cap normativa i, per tant, no tinguin el risc de ser penalitzats.

És necessària l'obertura de nous punts?

L'obertura d'un nou punt amb permís pot generar la ruptura d'altres punts invisibles que s'havien generat al barri de manera natural.

Hi ha llocs la regulació no és necessària perquè no hi ha una gran demanda per tocar, però l'obertura d'un nou punt a prop o al mateix lloc pot impedir que aquell músic (potser sense llicència) ja no pugui tocar la seva música i/o que un cos de seguretat impedeixi que es toqui pels voltants, ja que s'ha fixat un punt especialitzat.

Llavors, obrir nous punts en situacions on no existeix conflicte beneficia als integrants de la comunitat (els que ho sol·liciten) perquè podran fer-ho estant segurs que no tindran cap inconvenient, però perjudica a tothom qui no ha pogut passar les proves o feia ús d'aquest espai sense preocupacions.

Javier ens afirma que aquesta gestió manté disputes entre els integrants i dificulta el seu desenvolupament com a col·lectiu perquè apareixen interessos personals entremig.

Sistema de reunions i elecció de localitzacions

Les reunions són sempre el mateix dia, si un músic per qualsevol motiu té feina o no té disponibilitat en aquell horari sempre es veurà subjecte a les places que han sobrat perquè tenen preferència els músics que assisteixen presencialment.

Normativa dels decibels (max 65dB)

Aquesta normativa excessiva imposada per part del govern per a les zones residencials, manté els músics de carrer i els locals amb esdeveniments musicals en un compromís gairebé innegociable.

En Javier ens confirma que 65dB són els que genera una conversa casual al carrer sense sorolls externs.

Els cotxes poden arribar a generar 110dB només circulant i els carrers solen estar a uns 75 a 80 dB.

Llavors, hauríem d'entendre que la idea és permetre que els músics toquin, però sota la condició que ningú els escolti? Interessant enfocament. XD

El Bizum (Javier expert en programari i aplicacions)

El Bizum és gratuït ara, però després serà de pagament. A més, amb els turistes no serveix.

Existeix el sistema de cobrament, tipus Square, on la gent podria pagar amb Apple Pay o Google Pay.

És un codi de barres perquè s'escanegi i redirigeixi a un enllaç de donació. Però la comissió és massa alta per als músics d'aquest col·lectiu: 40 cèntims fixos més el 5 o 10% (quan les donacions solen ser d'1 o 2 euros).

Ell, juntament amb un altre company, ha intentat presentar un projecte d'aquest estil a l'Ajuntament, però com que és una transacció bancària, no hi ha cap banc disposat a oferir els seus serveis amb transaccions tan petites.

Com a referent, Javier recalca que l'Ajuntament de Londres va iniciar una mobilització on van donar TPV a tots els buskers (artistes de carrer) amb el logotip de l'ajuntament, donant una fiabilitat a la transacció de l'artista i una visió més professional.

Foto Referent TPV a LONDRES

Resumint, el sistema ha de ser ràpid i segur perquè el vianant urbà no pot o no vol parar (per això el sistema de Bizum no acaba de funcionar).

Opinió sobre el vianant de la ciutat

La gent que segueix el seu camí per a Javier no és una falta de respecte, el problema és quan els usuaris es queden una bona estona escoltant-te i després se'n van sense donar les gràcies ni fer un donatiu. Un músic que toca al carrer pot no necessitar els diners, però escoltar-lo i fotografiar-lo com si fos un cos escultòric i en acabat marxar sense valorar la seva dedicació, és faltar el respecte a la música i tot el que l'envolta.

‘Ara la mobilitat de Barcelona i la prioritat dels negocis multinacionals van per sobre de la cultura. La gestió i les normatives de la ciutat cada vegada estan més centrades en aquests dos sectors i la disputa amb els fenòmens culturals està sent cada vegada més complexa.’

Diàleg II

Presidenta de l'associació AMUC
Beatriz Fernández Martínez
14 anys dins l'associació.

Sistema d'AMUC

La gestió que es porta a terme a AMUC és única, no hi ha cap model que funcioni així en tot el món. Bea ens afirma que han vingut gent de Londres i de Itàlia a preguntar i entrevistar sobre el model de funcionament de la comunitat. (Sabent que Londres és un referent pel tracte i acceptació de buskers). Volien imitar el model per implementar-lo allà.

Com es gestiona el col·lectiu?

Els càrrecs a la junta són: Presidenta, vicepresident, secretari, tresorer i els vocals. Dins les estacions del metro hi ha uns punts escollits, on els músics poden tocar. L'associació té un conveni amb TMB, perquè la gestió dels punts sigui feta pels mateixos músics. Aquesta gestió se centra en la rotació de músics. Perquè no estiguin massa hores tocant. I que no repeteixin gaire les localitzacions durant la setmana. (Diversitat musical) Un sistema per implementar la rotació i complir les necessitats de l'espai per facilitar la circulació dels vianants.

Com ho aconsegueixen?

Gràcies al sistema de sorteig (l'apuntada). Es reuneixen a un centre cívic un cop al mes de 9 h a 13 h. El soci dona el seu carnet al secretari (carnet que es renova anualment) i un cop tots recollits es barregen de manera aleatòria i es van traient un a un, per omplir un llistat dels participants.

quatre setmanes: la 1a i 3a tenen prioritats en ordre de sortida dels carnets i la 2a i 4a es reverteix l'ordre per així donar oportunitats a tots d'escollir en preferència. Els llistats es reparteixen en dues taules i es va cridant els músics per ordre perquè s'apunti on vulgui de la graella. Graella dividida per dies de la setmana i localitzacions. Doncs el soci l'únic que ha de fer és apuntar-se allà on li vagi millor i se senti més còmode. Van passant varies rondes perquè passin tots 5 cops com a mínim, i a la sisena ja es poden apuntar a 3 llocs diferents de cop. Llavors la graella queda omplerta i s'ha repartit els músics de manera equitativa.

Sempre hi ha gent que té la creença que hi ha llocs millors que d'altres, però la Bea no comparteix aquest pensament. La finalitat del sistema és la rotació i la varietat musical, sempre s'intenta animar als socis perquè agafin diferents opcions i llocs que no han tocat mai.

A vegades hi ha llocs que no et criden l'atenció o simplement no s'hi apunta ningú i queden estigmatitzats, però un es pot sorprendre com hi ha punts que s'adapten més al músic i no tant espais preferents. Tot depèn de l'actuació del músic.

Que passa quan el music no pot acudir a la reunió mensual?

Pot passar que algú no vingui, el que passa és que l'associació incentiva la presència del soci. Per què? Sovint s'ha plantejat que podrien automatitzar aquest sistema amb una app, però la força del col·lectiu és l'assemblea. Abans de l'apuntada l'associació implementa una reunió amb els músics on es parla de les problemàtiques vigents, queixes de socis, qualsevol dinàmica que els pugui haver passat.

Per això l'associació remarca la presencialitat dels músics.

I si l'apuntada fos telemàtica, es reduiria el nombre de participants en les assemblees i podrien arribar a disgregar-se com a col·lectiu. Però en el cas que un soci no pugui venir per raons justificades s'aplica un tractament especial:

Bàsicament, un company l'apunta als horaris com a responsable de les teves peticions.

Diàleg III

Bajista de música latina
Nicolas Hameury
3 anys dins de Musics al Carrer

Comunicació amb els cossos de seguretat

Els cossos de seguretat normalment no acostumen a conèixer en detall el projecte. I no saben on se situen els punts on se'ls permet tocar. Aquest incident sempre acaba solucionant-se quan el músic mostra la seva llicència i justifica el seu permís, però pot arribar a perdre 1 hora d'actuació. Comportant la pèrdua del públic i deixant el músic sense temps per continuar actuant.

Com a músic en Nick creu que la implantació de punts visuals per identificar el músic i que els agents tinguin coneixement d'ells podria solucionar aquesta problemàtica. (Un fet que ja han implementat els músics del metro i està funcionant des de fa temps)

Disposició climàtica de Barcelona

El clima de Barcelona és molt bo per tenir ambient i gent predisposat a escoltar la música.

La seva vivència en altres llocs com Madrid o el seu país natal (Holanda) no tenen aquesta predisposició climàtica i això va fer que ell no s'arribés ni a plantejar aquesta dinàmica fins que no va arribar a Barcelona.

On es va trobar un col·lectiu format i amb grans oportunitats per portar la seva música al carrer.

Empresa d'assegurances per músics (SGAE)

En Nick porta molts anys com a músic professional i la seva experiència l'ha fet adonar que una assegurança per a músics pot salvar-te d'imprevistos econòmics de gran importància.

Sobretot com a músic al carrer on molts no tenen un coixí econòmic els pot salvar de problemàtiques com la pèrdua d'instruments o el seu deteriorament.

Problemàtica amb els borratxos anglesos

Quan en Nick toca al port o a prop de la platja es troba amb els turistes que van sota els efectes de substàncies. Aquest públic acostuma a no respectar la professionalitat del músic i excedeix els límits amb comportaments com agenciar-se el micro o contacte físic impeding que pugui continuar amb l'actuació.

Plataforma digital?

Ell es troba en una posició on mostrar l'art que fa al carrer el beneficiaria perquè augmentaria el públic. S'ha plantejat que a través d'una aplicació gestionada de manera que respectés tots els socis podria ser summament beneficiosa.

Músics i ballarins junts

Parlant d'aquest tema ha sorgit una curiositat molt maca. Tocant al carrer igual que altres companys del col·lectiu s'han trobat amb una parella que acostuma a baixar per ballar la seva música. Un show a part que, complementàriament, creen un espectacle conjunt diferent que atrau més gent i un ambient

indescriptible amb paraules.

La col·laboració entre artistes musicals i ballarins podria ser una futura dinàmica per donar una visió més positiva del col·lectiu i augmentar públic sense necessitat d'una promoció publicitària.

En Nick ens afirma que quan la gent balla les cançons del seu grup el públic sempre incrementa i l'ambient és agradable i satisfactori.

2ª Assemblea

Amb el coneixement adquirit i la preocupació sobre les complexitats que afronten, assisteixo a la segona assemblea.

Aquest cop més segur del que estic fent i amb el focus ben clar. Transmetre que el projecte busca el seu reconeixement i per això requereix de la seva col·laboració.

Ells són qui donen veu, qui forma el coneixement intern i poden arribar a transmetre'l.

De una manera genuïna vaig explicar que podia arribar a entendre la seva posició a ser utilitzats com a objecte de prova.

Al ser una agent extern a l'associació, fiar-se'n de mi no es fàcil. Per això volia explicar amb transparència el projecte cap on anava encaminat.

Es tracta d'una publicació que busca explorar i donar visibilitat a la xarxa de relacions que conformen el món del músic de carrer. He volgut transmetre la complexitat d'aquest univers divers, ressaltant com cada un de vosaltres, amb el vostre art, teixiu una trama de connexions que van més enllà de la música.

Sou artistes que animeu els espais urbans, agents portadors de cultura. El vostre impacte en la societat és profund i positiu. A través de les actuacions, es creen moments únics, promovent la inclusió social i contribuint a l'enriquiment cultural de la comunitat.

Aconsegueixo alguns interessats més pel projecte i el públic sembla que aquest cop ha escoltat amb més interès.

La idea de la publicació amb anècdotes seves els sembla més interessant i la preocupació de les normatives es bastant compartida.

Després d'aquest esdeveniment la Junta em demana si em puc quedar després de l'assemblea. Volen escoltar els detalls del treball i com vull formalitzar-lo.

Hi ha una persona que fins ara no ha aparegut al treball pero la seva veterania al col·lectiu és àmpliament coneguda. Haig de mantindre el seu anonimat perquè així m'ho reclama, però em proporciona un punt molt interessant.

Jo no vull cap mena de promoció, ja estic be mantenint la meua identitat a l'ombra. M'agrada que el projecte sigui un element fora de lo digital però, crec que la difusió d'aquest projecte pot portar agents externs a voler ficar el cap i intentar intervenir sense que l'associació en surti beneficiada.

Si un es manté al marge i no remou les aigües, la calma reina al paisatge i el músic pot ser lliure i expressar la seva veu en petita mesura.

En canvi si es reclama i reivindica, les aigües es mouen i sorgeixen els canvis però l'aigua pot tornar el seu impacte en forma d'onada i això pot posar en perill el nostre col·lectiu.

Soci historic d'AMUC

Diàleg IV

Xarla amb junta d'AMUC

Presidenta, Tresorer, Secretaris, Sub-president i socis historics.

Xarla amb junta d'AMUC

Presidenta, Tresorer, Secretaris,
Sub-president i socis historics.

Redada policial

Comencem la xerrada amb una aparició policial, a causa de una suposada denuncia per consum de substàncies psicoactives. La meva exposició del projecte es veu intervinguda per la guàrdia urbana, no estava prou nerviós que ara ens registren un per un, per trobar el presumpte sospitós. Mal rolo i poc coherent, ja que ens acabàvem de seure al bar.

(El guàrdia afirma que és una incidència freqüent quan nosaltres no som clients habituals, inclús així procedeix amb el registre i efectivament no troba res, perquè no hi ha res a amagar).

Normativa AMUC (pdf referent)

Base de funcionament del sistema.

Tots els socis es comprometen al seu compliment.

De la junta acostumen a sortir les propostes o la visió de les mancances de l'associació, però mai s'imposa directament sinó que es tracta de manera assembleària i els socis són els que tenen la decisió final, inclús sorgeixen altres opinions i oportunitats per part dels socis que sempre s'acaben tractant dins l'assemblea.

Tresorer porta la comptabilitat de l'associació i presenta els números a una gestoria per pagar els impostos a l'estat. Dins la mateixa associació hi ha un assessora legal que porta tota la comptabilitat de cara a hisenda.

El centre cívic Foment Martinenc

És el seu centre per fer les assemblees. Fan una contraprestació i participen activament de manera gratuïta en esdeveniments que el mateix centre proposa. Llavors el lloguer no es paga sinó que poden utilitzar l'espai a canvi de participacions musicals dins el centre.

El projecte d'AMUC fa molts anys que està obert, i això comporta una certa notorietat. La coordinació és un dels seus punts forts (és imitada per altres associacions musicals). Llavors El centre Cívic també els agrada aquesta participació conjunta. La col·laboració entre associacions culturals és summament important per continuar creixent i tindre el suport en moments delicats.

Col·laboració d'associacions

Que AMUC i MÚSICS al CARRER col·laborin entre ells és imprescindible. Estar coordinats i no trepitjar-se, ja que hi ha socis que formen part de les dues associacions. Tot i que són diferents i tenen maneres de funcionar diferents.

La serietat de MÚSICS al CARRER per entrar i tocar és superior. L'accés a les assemblees per part d'un agent extern no està permesa. I la seva gestió es porta per part de l'ajuntament i una agència externa contractada.

Autogestió

En AMUC tenen un reglament de faltes i sancions que s'imposa el mateix col·lectiu, pactat amb TMB, i la seva regulació mai porta problemes a l'empresa. Per aquest motiu els deixen ser autogestionats.

Músics al Carrer no és assembleari. El que efectuen són reunions, perquè els coordina l'ajuntament.

AMUC no nega l'entrada a ningú però els únics que poden votar són els socis que han pagat el seu carnet i estan al corrent de les normatives.

Proves per ser integrant a l'AMUC

L'empresa de TMB proporciona un suport econòmic per a dur a terme les proves d'accés.

Els diners es liciten i es porta a terme un procés de quatre mesos fins que no arriben (aquest 2024 a causa de un canvi de directiva i gestions internes no han arribat els diners i, per tant, no s'han pogut fer les proves)

Llicència AMUC

El coneixement dels músics al metro per part dels guàrdies de seguretat ha anat en augment i, per tant, ja no qüestionen ni intervenen les seves actuacions.

Això també ha portat a molts músics fora del projecte a tocar música en aquests punts, cosa que pot arribar a perjudicar a l'associació.

Per això s'ha aplicat una iniciativa on es dona un carnet de convidat perquè el músic pugui tocar de prova durant un mes però sigui conscient de la normativa vigent per als qui utilitzen aquest establiment.

Però actualment s'està fent un abús d'aquest carnet i estan pensant a abolir-lo perquè molta gent el sol·licita i al final cau un càrrec sobre AMUC que no poden controlar.

Falta de socis compromesos

AMUC està en falta de socis compromesos i “sobren” convidats externs que desconeixen de la iniciativa. Cada any entren socis nous, però durant l’any per diferents raons hi ha moltes baixes i es redueix a 5 socis compromesos. A part hi ha un nombre de socis del col·lectiu que es va reduint i passen a ser socis històrics. Això preocupa a la junta perquè l’índex de socis està disminuint i a la llarga pot portar a un número insuficient.

Molts socis no renoven el carnet al cap d’un any de ser partíceps, però continuen tocant als llocs establerts? Es desconeix la raó, però el músic nou es desconnecta de l’associació, i no se sap el perquè, potser no es troben còmodes tocant al carrer o simplement no volen pagar la quota anual. Incidir en la causa amb una estadística extreta de dades de l’assemblea podria donar el coneixement i, per tant, incidir en el problema.

Diàleg V

Mediadora Músics al Carrer

Encarregada de mediar ICUB amb músics del projecte

Programa de Cultura Viva
Aquest programa promou la pràctica de cultures comunitàries de valor públic.

Música al Carrer

El projecte és dirigit per l'Institut de Cultura de Barcelona (ICUB) i Cultura Viva. Inicialment es va iniciar al barri de Ciutat Vella, però s'ha anat expandint a altres districtes i està en constant evolució.

Estructura del Projecte

Hi ha una jerarquia on els mediadors tenen contacte directe amb el coordinador de Cultura Viva, qui actua com a enllaç amb l'ICUB. Els músics celebren assemblees amb els mediadors i s'inicia un comunicat a través d'una xarxa oficial.

Codi de Bones Pràctiques i Normatives

Vaig preguntar què és exactament el codi de bones pràctiques i quins problemes comporta la normativa actual. Els músics estan trobant dificultats amb aquestes normatives i per resoldre-ho, s'ha de parlar en assemblea. Després, es presenta a Cultura Viva, que ho transmet a l'ICUB per a la seva deliberació i possible aprovació. Aquest enllaç facilita el funcionament però, alhora, retarda el procés.

Senyalètica al carrer?

Tot i que el projecte ja està en marxa, encara no hi ha hagut acord amb l'ajuntament sobre la senyalització. Els músics demanaven una placa metàl·lica per identificar els espais, però la normativa urbanística actual no permet col·locar més plaques al carrer. Fins ara, la solució intermèdia ha estat l'acreditació que porta el músic, que es posa a la vista per indicar que té permís de l'ajuntament. La idea és que aquesta acreditació pugui ser mòbil, per permetre als músics desplaçar-se segons les condicions climàtiques o altres necessitats.

Ordre del Dia

A les assemblees, es recullen temes per tractar i fer-les més dinàmiques. Els músics celebren una preassemblea per recollir temes generals i evitar presentar problemes individuals. Un cop acabada l'assemblea, es redacta una acta que s'envia als músics, i després es porten a terme unes votacions el dia de la reunió. Amb els resultats, es presenten les propostes a l'ICUB, que decideix si s'aproven o no.

Promoció i Músics Itinerants

TikTok ha esdevingut una eina de promoció molt poderosa, però molts artistes s'aprofiten d'aquesta plataforma per obtenir visibilitat i després marxen. Això també provoca una acumulació d'artistes en llocs amb molta visibilitat, impeding als músics poder actuar en aquests indrets.

Músic itinerant

Ofereix un programa per a músics itinerants, permetent als músics nòmades sol·licitar un permís per tocar a Barcelona. Aquesta decisió va ser presa pels músics interns, reconeixent que molts músics locals van començar d'aquesta manera.

Aprenentatge Personal

La medidora va transmetre un profund coneixement i compromís amb el projecte, destacant la importància de la col·laboració comunitària i el respecte per les normatives urbanístiques. Em va ensenyar que la intenció del projecte no només implica crear art, sinó també treballar conjuntament per superar obstacles i garantir que tots els músics tinguin l'oportunitat de compartir el seu talent amb el públic.

Diàleg VI

Ballarina musical

Andrea Barrueta Reyes (piri taps)

1 any dins el projecte Música al Carrer

Andrea ens deixa clar que vol evidenciar tres factors:

1.La manera en la qual et veu la gent (donar crèdit a l'artista)

2.No formem part de l'arquitectura de la ciutat sinó que som humans que hem de guanyar-nos la vida i estem treballant.

Poder fer conscient a la gent d'això seria un gran pas.

(Perspectiva de la gent sobre música al carrer)

En la seva experiència com a dona ha vist com a gent s'acosta a ella i es pensa que és un element escenogràfic més de la ciutat.

Se t'acosten molt o et volen fer una abraçada. Li arribo a passar que un senyor possiblement amb deficiències mentals és l'apropava i llençava floretes o l'aclamava de manera exagerada fins a ser molest. Se sentia envaïda en el seu espai de treball.

3.El masclisme en el món de la música.

Segons Andrea seria bo que el sistema existent ajudés les dones a participar més i tenir un volum superior de noies dins de l'associació.

Com a dona acostar-te a uns certs espais no et sents segura, però sí que és manifesta des de dins de l'associació pot motivar-te com a dona.

Jo com a dona canviar la perspectiva que ningú em mirés malament per com a dona estar tocant al carrer.

Un cop, un senyor gegant de parla anglesa, va acostar-se en una de les seves actuacions fent olor de cervesa des de kilòmetres, i va començar a parlar i preguntar pel seu nom, la seva procedència, fent elogis del seu cos i moviments.

Els seus companys van haver d'apartar a aquest personatge i demanar-li que respectés la seva actuació.

Drames al carrer territori i ballarins de break dance

(Problemes amb l'organització quan tens un lloc i un horari)

Piri ens exemplifica el problema del territori, amb la coincidència amb els ballarins de break quan estan actuant.

Els dissabtes en el Portal de l'Àngel hi ha un grup de ballarins de break que tenen l'iniciativa de fer actuacions en el mateix lloc on ells estan tocant els músics. Piri no té res en contra d'ells de fet li sembla increïble com atreuen el públic i el xou que munten. Però aquesta invasió no li permet actuar en el seu espai i creu que ells també haurien de tenir espais regulats per a les seves activitats.

El problema recau quan ella amb el seu grup de música tenen un punt i un horari fix i només tenen 2 hores.

Si coincideix amb una aparició dels ballarins de break la seva actuació es veu reprimida.

Alguna vegada s'ha intentat el diàleg amb ells, però la seva resposta no va més enllà d'un, no canviaré la meva actuació perquè us molesti a vosaltres, el carrer és de tots i això és la llei del més fort.

A part aquest col·lectiu ofèn perquè els músics tenen accés a un permís, en canvi, ells no se'ls permet actuar, i això els fa sentir que se'ls tracta com a inferiors. I estan més desprotegits davant la llei jurídica.

Però Andrea precisament es pregunta si ells "poden actuar on vulguin i quan vulguin" perquè posar-se al costat d'un artista que està treballant i destrossar-li la seva actuació.

Per a ella el permís és un avantatge, però alhora és un limitant. Presentar una queixa en la policia, no ho veu una solució perquè no vol que s'acabi rivalitzant els dos bàndols, però estaria bé obrir una via de diàleg amb els ballarins per a poder afrontar aquest problema.

Va haver-hi la intenció d'un petit acord perquè enfoquessin l'altaveu cap a una altra direcció, però, la situació climàtica a vegades fa que el músic vulgui moure's de lloc i el col·lectiu de ballarins de seguida tendeix a queixar-se que aquest lloc no els pertany.

Actualment, els ballarins quan arriben al seu lloc per a actuar avisen al músic com a cortesia, però no li deixen cap altra opció més enllà de que siguin conscients que començaran a actuar. La frustració d'Andrea porta a una discussió directa amb ells, per la seva falta de respecte i això acabo concluint en una queixa a l'associació de Música al Carrer, on es diu que els músics que toquen al Portal de l'Àngel no estan actuant on els pertoca.

La seva actuació absorbeix l'energia i atrapen al públic pel seu alt nivell acústic, i això no és just perquè el projecte de Música al Carrer no permet aquestes característiques sonores.

Hi ha una falta de consciència per la seva part, i per això es crea una rivalitat entre els dos col·lectius.

Assajos pagats?

Actuar al carrer per a Andrea i el seu grup el categoritzen com a “assajos pagats”.

Practiquen les seves actuacions al carrer i al mateix moment els serveix com mètode de difusió.

Tenen targetes de promoció i d'aquí els surt el veritable treball.

Contacten amb tu per a tocar en una festa, un aniversari, en unes noces, un festival...

Una de les històries més boges que li ha passat és que, una vegada van contactar amb ells quan encara estaven actives algunes restriccions de la covid, per a anar a tocar a França.

Es van veure en mig d'un bosc, per a una reunió familiar (perquè s'imaginaven una super-festa) i quan van arribar era una reserva d'un bosc privat (glàmping) on vivien una família milionària passant unes vacances amb glamur.

Van actuar per a 7 persones!

Això si van tenir totes les despeses pagades i tot organitzat.

Lavors la seva actuació va ser tocar per als familiars mentre un servei els portava el menjar des d'una camioneta. Tota una aventura que sorgeix de tocar al carrer.

Perquè mai saps qui et pot contactar!

Diàleg VII

Pianista clàssic

Joan Carles Diaz Torondell

7 anys dins l'associació

La major part d'aquest diàleg quedarà en l'oblit a causa de circumstàncies tècniques.

Una de les converses més interessant que vaig tindre, no va quedar enregistrada a la gravadora de veu per motius que desconec, perquè en voler transmetre tot el que vam acabar parlant no serà possible. Però les anècdotes que d'en Joan van ser tan interessants, que el seu record és permanent.

En Joan va ser una inflexió molt gran dins el projecte. El seu carisma i personalitat van quedar gravades al meu cor.

La seva disponibilitat era limitada així doncs em va dir que podríem tindre la conversa després d'una de les seves actuacions al gòtic. Sabent on tocava vaig anar 20 minuts abans per veure el tram final de la seva actuació. I quina meravella. Amb el seu piano somrient i tocant un repertori preciós per als transeünts, desconcertats pel paisatge arquitectònic, mentre sentien les refinades simfonies interpretades de manera impecable.

Un cop acaba l'actuació guardem el seu piano electrònic al cotxe i prenem un beure.

Ell m'explica com va arribar a ser músic de carrer. Una història per destacar. La seva feina anterior era un immobiliari del banc (no recordo quin). Però la crisi immobiliària del 2008 el va afectar de tal manera que la seva situació de salut i estrès van desencadenar la impossibilitat de continuar exercint el càrrec i, per tant, deixar la feina de banda.

La seva passió i estudi per la música clàssica sempre l'havien acompanyat. Mai havia dedicat el prou temps per exercir com a músic professional en auditori i, per tant, a l'edat que es va retirar del seu treball ja no podia dedicar-s'hi. La música clàssica dins el món acadèmic i de conservatori requereix una dedicació i esforç constants. I el perfeccionisme que s'exigeix no està fet pel Joan.

En canvi, el carrer i el metro és una altra història, allà en Joan és lliure per interpretar el que l'esperit li demana i no ha de seguir les ordres de cap director insistent en la tècnica perfecta. Joan, un músic autodidacta, que ens fa viatjar amb les seves melodies. , el seu art interpretant obres de Mozart, Bach, Beethoven i altres grans mestres.

La seva bondat i generositat es reflecteixen al seu rostre en cada nota que toca, i sovint dedica les seves interpretacions a aquells que s'aturen per escoltar-lo, creant una connexió especial amb el seu públic. La seva educació musical sempre va ser estricta i exigent. Les escoles, amb el seu èmfasi en la tècnica i el perfeccionisme, van fer que Joan es qüestionés la seva passió. Però la seva decisió de deixar enrere el rigor institucional el manté feliç i connectat amb la música.

Va continuar practicant pel seu compte, i un cop ja no podia exercir la seva feina va trobar en la independència del carrer una manera d'expressar-se lliurement.

Durant el seu recorregut com a músic de carrer, el Joan ens explica les experiències inoblidables que ha viscut.

Un dia, mentre tocava al passeig de Gràcia, la seva antiga professora del Liceu, la mateixa que el va suspendre de petit. Es va acostar sense saber-ho i va reconèixer el seu talent. Continuar tocant al carrer li permet viure la música amb la llibertat i passió, transformant racons de Barcelona en un escenari viu i ple d'emoció.

Diversos cops l'han sorprès reconeixent les melodies complexes que toca i aquest fet l'omple per dins. Saber que la gent encara té coneixement musical de les obres clàssiques de Mozart o les melodies encantadores de Beethoven el reconforta per dins.

Per altra banda, la seva experiència com a músic de carrer l'ha portat a desenvolupar una habilitat en saber quin tipus de cançó agrada més al públic que transita Barcelona. Té estudiades les zones on toca i sap quines cançons donen més fortuna. Sembla que l'esperit de banquer no l'ha perdut.

El seu públic preferit són els petits infants que genuïnament s'acosten al seu espectacle i admiren la seva música plena d'il·lusió. Sempre que pot els dedica una cançó especial.

Els encanta, és com si els ulls dels petits acabessin de trobar el tresor ple de satisfacció. La música clàssica té aquest poder.

El nexxe

El nexxe del projecte

En aquest apartat del TFG, vull aprofundir en la connexió que s'estableix entre la societat, la música i jo, com a investigador i narrador d'aquestes històries. La meua recerca no es limita només a l'acumulació de dades i fets, sinó que es transforma en una vivència personal i significativa a través dels diàlegs amb els músics. És aquí on la investigació es materialitza, es converteix en quelcom tangible, en emocions compartides i històries que es transmeten.

Aproximació

Els diàlegs amb els músics són una porta oberta a un món amagat, ple d'anècdotes i experiències que sovint queden ocultes darrere dels escenaris. A través d'aquestes converses, he pogut descobrir històries que van més enllà de la música, històries de vida, de lluita, de passió i de perseverança. Cada músic té una història única, un recorregut vital que, un cop revelat, els humanitza i els fa més propers.

És en aquests diàlegs on la investigació es converteix en una experiència viva. Parlant amb ells, escoltant les seves vivències i anècdotes, comprendre la profunditat de la seva dedicació i la importància de la seva tasca dins la cultura. Aquest procés m'ha permès no només recollir informació, sinó també connectar emocionalment amb ells, establint un vincle que va més enllà de la simple recerca acadèmica.

Vivències transmeses

La meva intenció és transmetre aquestes vivències d'una manera que el públic pugui entendre i apreciar la dedicació personal dels músics i la seva transcendència cultural dins de Barcelona. Cada anècdota, cada història que he recollit, serveix per donar una veu als músics, per personificar-los i mostrar-los com a individus amb històries úniques i rellevants. És un esforç per trencar la barrera entre l'artista i l'audiència, per mostrar que darrere de cada nota, de cada melodia, hi ha una persona amb una història que val la pena ser coneguda.

Una metàfora per la connexió

Podríem veure aquesta connexió com un fil invisible que ens uneix. Aquest fil és com una corda de guitarra: fina, aparentment fràgil, però capaç de produir sons extraordinaris quan es toca amb cura i dedicació. Així és com els diàlegs amb els músics van teixint una xarxa de connexions humanes i culturals, que, encara que no es vegi a simple vista, sosté i dona vida a la música que tant estimem. Aquest fil representa la història de cada músic, una història que vibra i ressona, influenciant i enriquint la nostra societat.

Comunicació i aprovació dels músics

Vull remarcar la importància de la comunicació i el pacte establert amb els músics del col·lectiu i els participants del projecte. El contingut que utilitzo dins la publicació ha estat revisat i té l'aprovació dels músics, assegurant així que les seves històries es presenten de manera fidel i respectuosa.

Disseny i impacte visual – fanzine

Per mostrar a la societat la complexitat de la xarxa de músics de carrer, he utilitzat el disseny i un element d'impacte visual i cultural com és el fanzine. Aquest format no només permet una presentació visual atractiva, sinó que també reflecteix l'esperit independent i autèntic de la música de carrer. El fanzine inclou il·lustracions, fragments de les converses amb els músics, oferint una experiència immersiva i enriquidora per al lector.

El fanzine esdevé un mitjà poderós per divulgar aquestes històries, ja que els mateixos músics el distribuïran durant les seves actuacions. Això no només amplia el reconeixement civil de la seva tasca, sinó que també crea una nova via de connexió entre els artistes i el públic. A través del fanzine, els músics poden compartir les seves vivències directament amb la seva audiència, establint un diàleg més profund i significatiu que transcendeix la simple interpretació musical.

Aquesta iniciativa permet que les històries dels músics no només siguin escoltades, sinó també apreciades i valorades per la comunitat. Així, el fanzine es transforma en un pont cultural que enforteix els vincles entre els músics i la societat, promovent una major comprensió i apreciació de la seva dedicació i del seu impacte cultural a Barcelona.

Per què utilitzo el fanzine com a suport?

Les arrels en la seva funció dins de la subcultura, el fanzine ha estat històricament un mitjà d'expressió per a veus marginals i comunitats subrepresentades. Permet una distribució econòmica i una producció autogestionada, ideals per capturar l'essència genuïna i no comercialitzada de la música de carrer. La seva naturalesa DIY (Do It Yourself) el converteix en una eina accessible i propera, tant per als creadors com per als lectors.

Petita història

Els fanzines tenen les seves arrels en els anys 1930, inicialment com a publicacions de fans de la ciència-ficció. A partir dels anys 1970, van ser adoptats per subcultures com el punk, convertint-se en una forma clau de comunicació i expressió. A través dels fanzines, aquestes comunitats podien compartir idees, música, art i opinions fora dels canals convencionals, creant un espai d'informació alternativa i resistència cultural.

Exemplificació d'un cas important

Un exemple notable on el fanzine va produir una reivindicació social i un moviment civil és *Sniffin' Glue*. Creat per Mark Perry el 1976, aquest fanzine va documentar l'escena punk londinenca, capturant la seva energia i filosofia. *Sniffin' Glue* (Perry 1976) va inspirar a molts joves a crear la seva pròpia música i fanzines, jugant un paper crucial en la difusió del moviment punk i creant una comunitat global que va reivindicar espais per a la música alternativa i va donar veu a les subcultures marginades.

Fanzine

Producció

Decisions de Contingut

Elaboració d'un fanzine, element arrelat al context de la subcultura, com a suport per a promoure el seu reconeixement artístic. Il·lustracions que mostren aquesta xarxa de connexions.

Decisions Gràfiques

Les decisions gràfiques pel fanzine s'han pres amb l'objectiu de produir un impacte visual fort i atraure l'atenció dels passejants de Barcelona. Utilitzo un color vibrant i contrastat per captar la mirada dels vianants, destacant elements clau com els títols i les il·lustracions. L'ús de tipografies transmetrà un sentit d'urgència i autenticitat, mentre que les composicions visuals serviran per mantenir l'interès del lector.

Una de les decisions gràfiques inclou la utilització de tipografia Elaina Semi Serif pels títols, creant així un contrast que reflecteix l'estil folklore de l'artista i al mateix moment la transparència dels músics que participen.

Articulació

El fanzine estarà articulat en seccions clares i diferenciades per facilitar la navegació del lector. Cada secció començarà amb una il·lustració a pàgina completa, seguida d'anècdotes integrades amb elements importants de l'història.

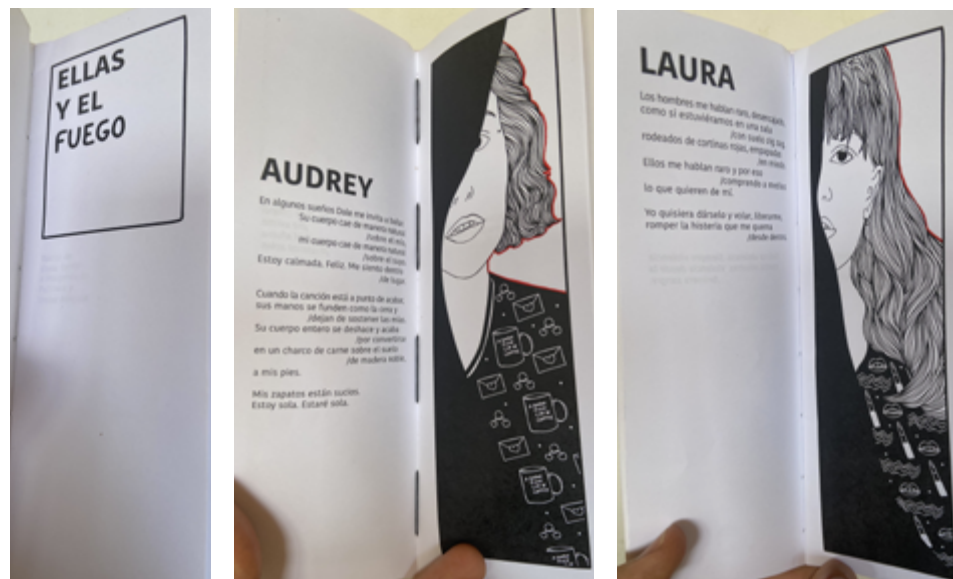
La pàgina central contindrà un desplegable amb una estampació que mostra la diversitat de músics.

Referents visuals i conceptuals

Les decisions sobre el contingut i els colors interiors van tenir un inici d'exploració en documents físics.

La biblioteca d'Eina té un petit apartat dedicat a fanzines on s'hi tracten diversitat de temes d'impacte social.

La meua atenció es va centrar en aquests tres per veure com tractaven el color o com s'explicava el concepte.

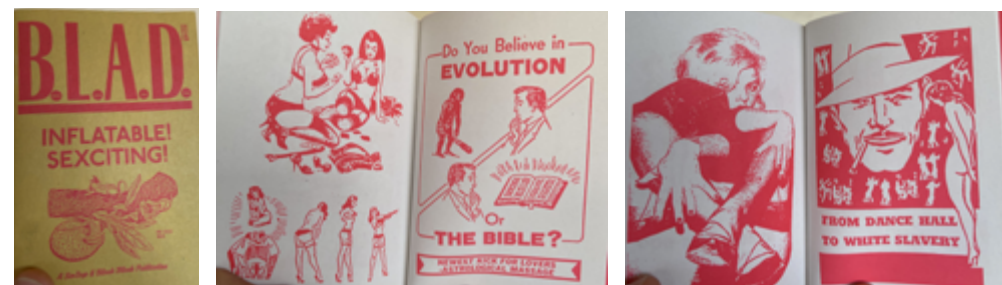
Ellas y el fuego ens parla de la relació interna que tenen les dones per comprendre o desitjar l'home.

En aquest, es veu clarament com el relat acompanya una il·lustració del retrat de la persona. Aquesta seqüència senzilla i fàcil d'analitzar pel lector ha estat referent en el tractament dins del fanzine. Un relat acompanyat de la personificació dels elements participants.

D'altra banda, pel que fa al tractament gràfic, buscava alguna cosa impactant, que creés un efecte cridaner a primera vista.

Amb un missatge potent i gràficament atractiu.

Per això, els meus ulls van anar a parar als fanzines amb una forta presència cromàtica. Un color dominant amb una il·lustració clara i amb línies suaus.

En general, tots busquen un missatge de conscienciació social i reivindicatiu, una premissa molt present en la meua investigació fins ara.

Primeres composicions

Oriol i Joanna

En un racó de la ciutat, on les notes es barregen amb l'aire de la capital, l'Oriol i la Joanna, una parella d'avis ballarins, surten a ballar les melodies dels músics.

Alguns músics de carrer els coneixen bé; és un ritual que repeteixen plens d'eufòria. Quan ells apareixen, els ritmes es fan més càlids i els cors dels transeünts s'afluixen.

L'Oriol, amb la seva energia inesgotable, guia la Joanna en una dansa que sembla desafiar el temps.

El seu ball conjunt, ple de records i amor, es converteix en l'escenari perfecte per a la música que omple el carrer.

Quan actuen, creen un espectacle únic, una simbiosi d'artistes sense escenari que transforma el carrer en un espectacle de vida i emoció.

"La col·laboració espontània entre músics i ballarins dibuixa somriures i atrau un públic receptiu."

Ballarins lliures

Turista bufat

Els turistes embriagats, una presència constant durant la temporada alta d'estiu, són una font particular de problemes per als músics. Dins de Barcelona sovint apareixen turistes sota els efectes de substàncies que, en lloc de gaudir respectuosament de la ciutat, arriben a traspasar els límits amb comportaments inapropiats. Aquests individus han arribat a apoderar-se del micròfon dels artistes, cridar incoherències o inclús establir contacte físic, interferint amb l'actuació i creant una atmosfera caòtica.

Això pot desencadenar la desaparició del públic més respectuós i la pèrdua del treball del músic.

Malgrat aquests desafiaments, els músics es mantenen fermes en el seu amor per aquest art.

Per això, el suport entre músics de carrer, creant una xarxa de solidaritat, els permet enfrontar-se als problemes amb més força i determinació.

Els músics no només busquen guanyar-se la vida, sinó també crear moments de bellesa i connexió, fins i tot enmig del caos i la imprevisibilitat de la vida urbana.

Joan el classic

Dins el barri gòtic, on les notes de piano flueixen entre els carrerons empedrats, el Joan, un músic autodidacta, ens fa viatjar amb les seves melodies. Tocant el piano des que era petit, immers en la riquesa de la música clàssica, ha perfeccionat el seu art interpretant obres de Mozart, Bach, Beethoven i altres grans mestres. La seva bondat i generositat es reflecteixen en cada nota que toca, i sovint dedica les seves interpretacions a aquells que s'aturen per escoltar-lo, creant una connexió especial amb el seu públic.

La seva educació musical sempre va ser estricta i exigent. Les escoles, amb el seu èmfasi en la tècnica i el perfeccionisme, van fer que Joan es qüestionés la seva passió. Finalment, va decidir deixar enrere el rigor institucional, però no va abandonar la seva estimada música. Va continuar practicant pel seu compte, trobant en la independència del carrer una manera d'expressar-se sense la pressió constant de l'observació crítica. Durant el seu recorregut com a músic de carrer, el Joan ha viscut experiències inoblidables. Un dia, mentre tocava al passeig de Gràcia, la seva antiga professora del Liceu, la mateixa que el va suspendre de petit. Es va acostar sense saber-ho i va reconèixer el seu talent. Continuar tocant al carrer li permet viure la música amb la llibertat i la passió, transformant racons de Barcelona en un escenari viu i ple d'emoció.

Infant fascinat

Dins la Barcelona profunda, un infant fascinat s'atura davant d'un músic de carrer que interpreta la vibrant melodia de "Saxophone Colossus" de Sonny Rollins. Amb els ulls ben oberts i un somriure il·luminant el seu rostre, el petit transeünt observa amb admiració els dits àgils del músic que ballen sobre les teclades de l'instrument. Desconeixedor de les normes de la societat, el nen s'apropa amb naturalitat, sense por, deixant-se portar pel ritme alegre i contagiós de la música.

A mesura que les notes van sonant, l'infant fascinat comença a moure's tímidament, seguint el compàs amb els peus.

Aquest nen veu la música amb uns altres ulls, apreciament cada nota i cada silenci amb una gratitud sincera. El seu entusiasme és evident i el músic de carrer hi dedica una cançó especial al millor espectador.

L'escena es converteix en un moment de connexió pura i espontània, demostrant que la música, quan és apreciada amb el cor d'un nen, té el poder de transformar l'espai urbà en un lloc de màgia i alegria compartida.

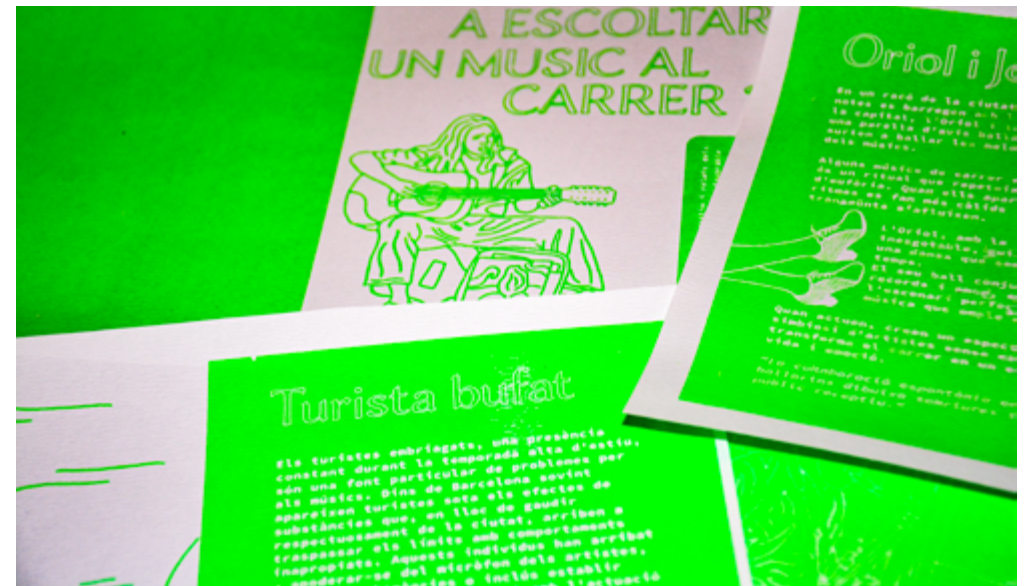
Molts músics veuen aquesta admiració com l'evidència que la seva música arriba al cor de les persones. I la motivació per continuar oferint les seves cançons al món.

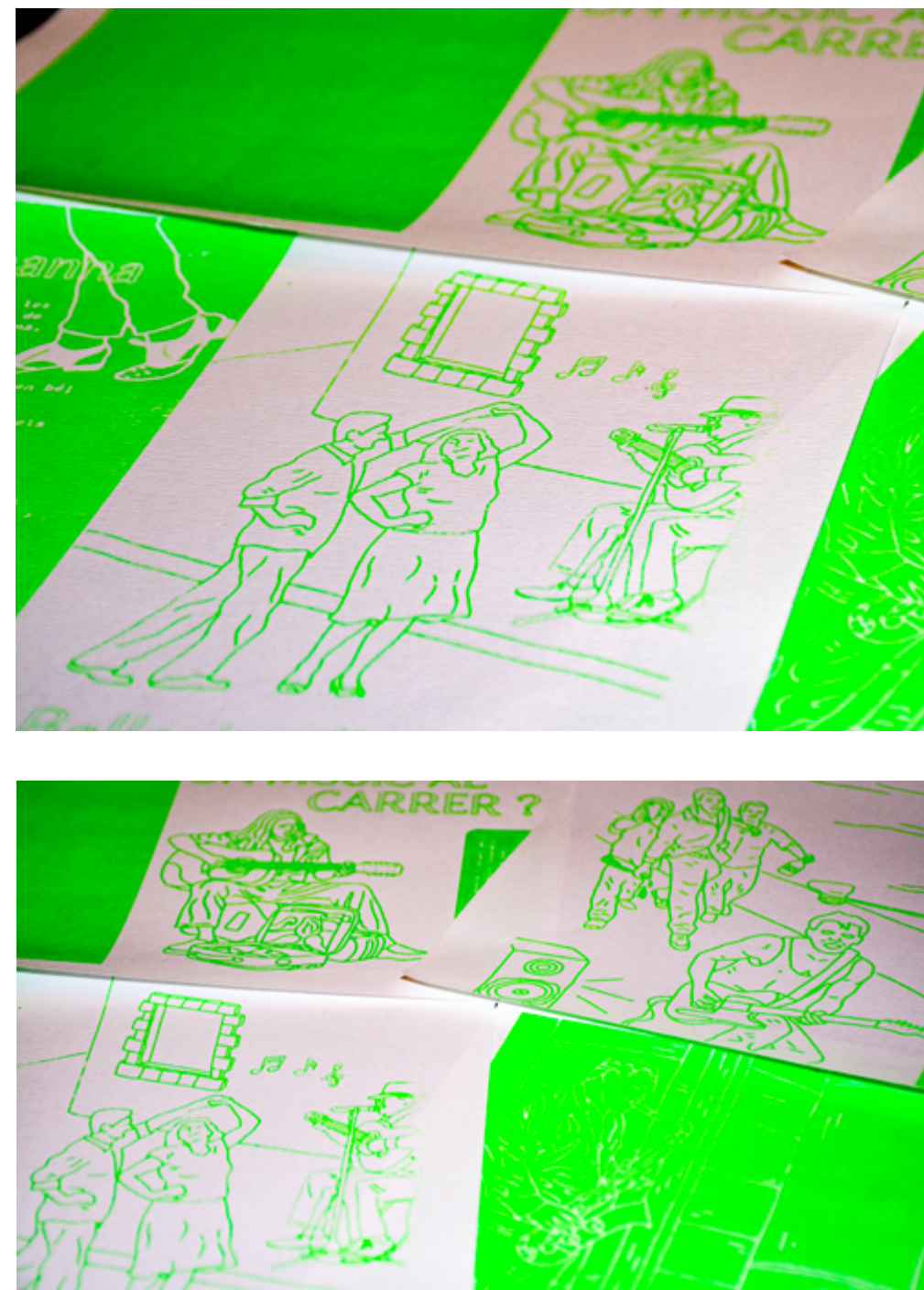
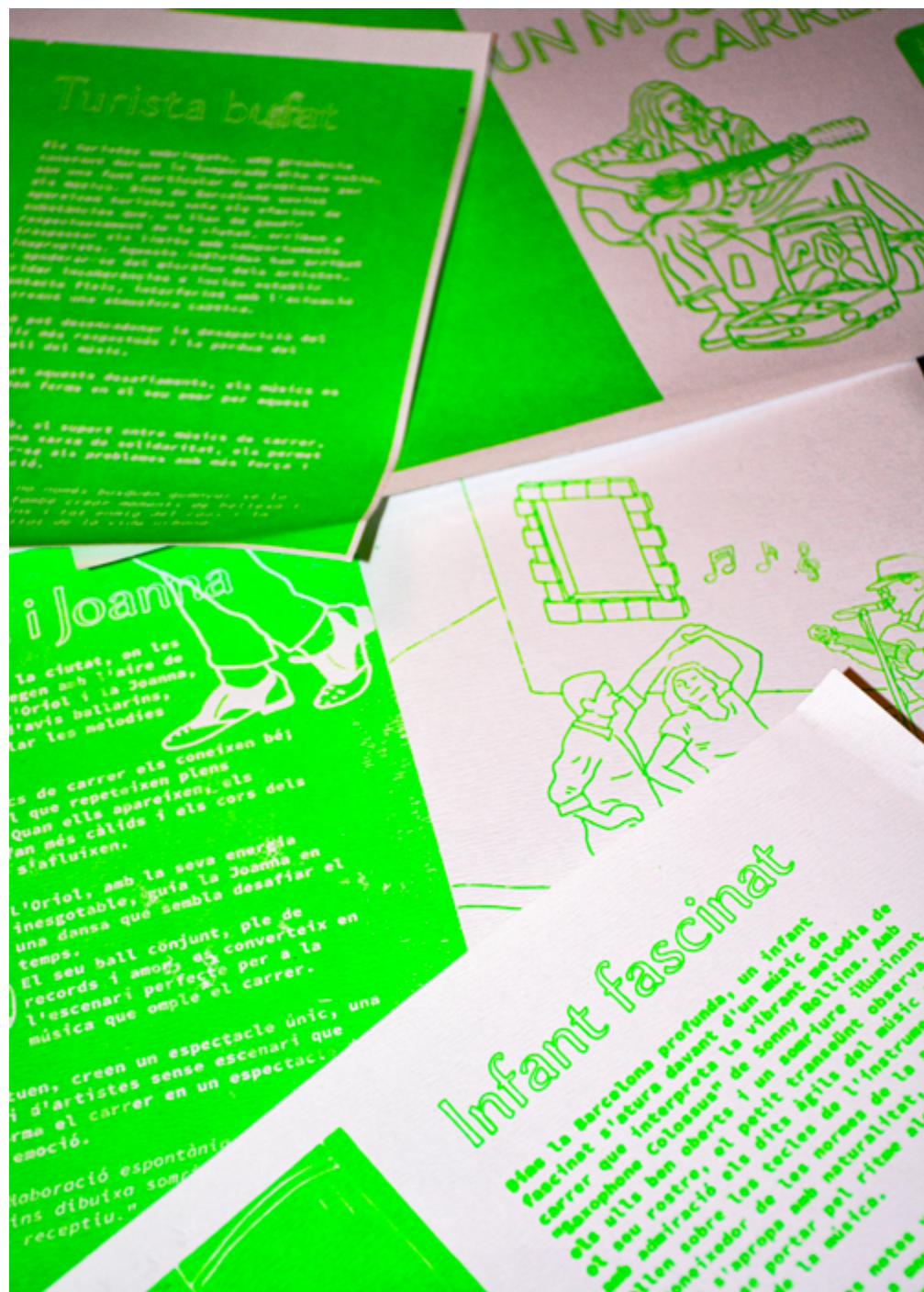

Les proves d'impressió inicials han sigut realitzades per assegurar que els colors, les tipografies i la qualitat general del fanzine compleixin amb les expectatives. Per garantir que les imatges i els gràfics mantinguin la seva claredat i impacte visual he utilitzat la metodologia de la serigrafia. Es la metodologia de color que més s'assembla a el resultat final que estic buscant.

Una estampació en risografia amb paper de gramatge mig. Lleuger i fàcil de fulletejar però al mateix moment amb presència en cada pagina.

Per això el format triat per al fanzine serà A5, ja que és manejable i fàcil de distribuir. I el tamany ideal per veure les il·lustracions amb claredat. L'enquadrernació serà amb grapa (staple binding), que és econòmica i adequada per a publicacions independents, permetent una obertura plana per facilitar la lectura.

3ª Assemblea

10 de Juny, 2024

Amb les proves d'impressió fetes i la direcció gràfica realitzada, em dispo a explicar el discurs treballat prèviament amb els musics participants.

L'assemblea comença i aquest cop soc impuntual, és una setmana plena de feina universitària i el temps sempre va al límit. Un fa el que pot.

El debat que mantenen aquest cop és més relaxat i les circumstàncies són agradables. Ja em sento més familiaritzat. L'assemblea però s'allarga més del compte i em deixen 7 minuts per exposar el projecte i les intencions de seguir col·laborant amb ells.

Per un instant recordo les meves classes amb l'exprofessor Tómas Lòbez. I el seu famos pitch en 5 minuts. argh!

Explico ràpid el discurs intern del projecte per recordar i informar aquells qui no el recorden o el desconeixen. (a cada assemblea hi ha membres diferents i alguns de menys recurrents)
Reparteixo les proves d'impressió i ensenyo l'interior de la capsa de pandora. :)

Alguns dels musics fan bones cares quan veuen les il·lustracions però veig molts d'ells apropant-se en excés a la fulla.
Un nou problema. La tipografia dels relats es massa complicada de llegir i més si ets una persona que pot arribar a tindre un problema de visió.

Diàleg VIII

Txesco

Tresorer i music de l'associació

Músic i tresorer AMUC

Txesco Ortiz

10 anys com a soci d'AMUC

Després de l'assemblea, vaig tenir l'oportunitat de parlar amb Txesco per rebre el seu feedback sobre el projecte i la presentació. Va ser un moment carregat d'admiració i gratitud per la feina realitzada com a dissenyador.

Txesco em va expressar la seva admiració pel concepte visual del fanzine, destacant especialment la direcció gràfica i les il·lustracions que havia preparat. Em va felicitar per haver capturat amb encert l'essència dels relats a través de les imatges i per haver creat una experiència visualment impactant per als lectors.

Més enllà dels elogis, també em va proporcionar una retroalimentació constructiva. Va assenyalar la importància de millorar la llegibilitat del text, especialment per a aquells amb dificultats visuals, suggerint ajustos en la tipografia per fer-la més accessible sense perdre l'estètica i el caràcter distintiu del projecte.

En aquesta conversa, també va aprovar la incorporació del número bancari de l'associació d'AMUC per facilitar el sistema de donacions cap a la nostra causa. Aquest pas va marcar un punt culminant per a la primera edició del fanzine, tancant no només la fase inicial del projecte, sinó també obrint noves oportunitats per a futures col·laboracions i suports.

Aquest intercanvi va ser molt enriquidor per a mi, ja que vaig poder comprendre millor com el meu treball era percebut i valorat pels membres clau del grup. Va ser una validació dels

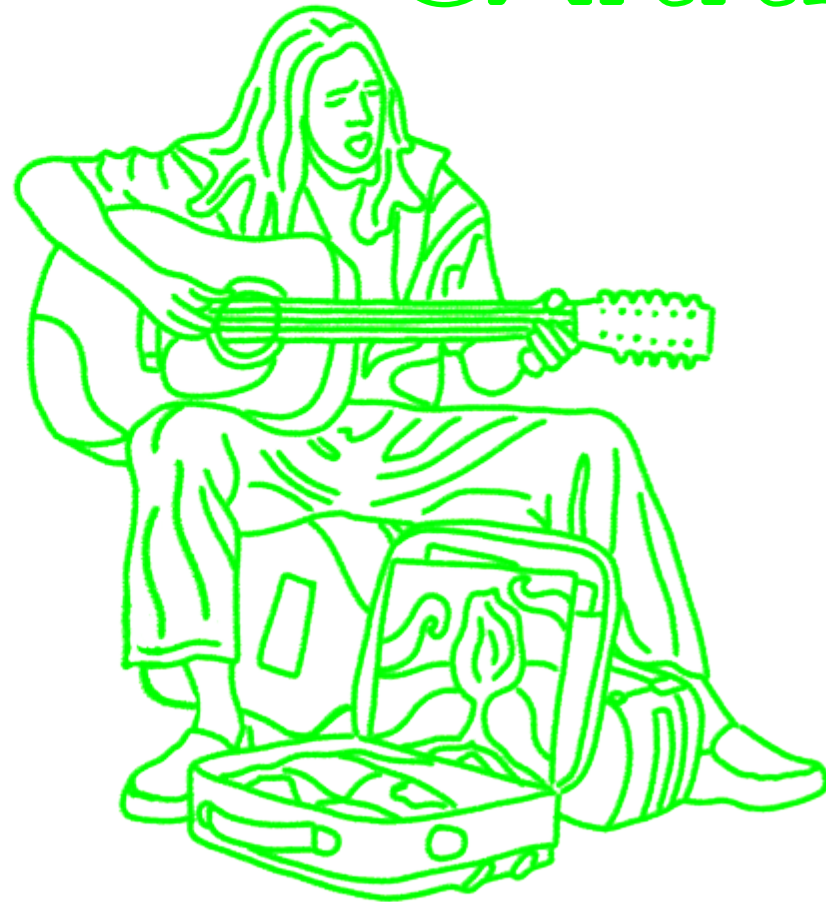
meus esforços com a dissenyador, alhora que em va motivar a seguir millorant i adaptant el meu treball per respondre millor als reptes i les necessitats del públic objectiu.

A través de les paraules de Txesco, vaig sentir un reconeixement sincer i un suport que em va inspirar a continuar explorant noves maneres d'aplicar el disseny per comunicar i inspirar. Va ser un recordatori del poder transformador de la creativitat i la dedicació en el context d'un projecte col·lectiu com el nostre fanzine.

Una melangia amistosa, una sensació de superació personal i, sobretot, una connexió humana que va més enllà de les paraules. Un recordatori que, malgrat els obstacles i els desafiaments, la col·laboració i el suport mutu sempre poden obrir camí cap a noves possibilitats i èxits compartits.

V.1

HAS PARAT MAI A ESCOLTAR UN MÚSIC AL CARRER ?

*Relats i relacions del músic de carrer.
L'impacte i la influència positiva del seu art
com a portadors de cultura en la societat.*

Oriol i Joanna

En un racó de la ciutat, on les notes es barregen amb l'aire de la capital, l'Oriol i la Joanna, una parella d'avis ballarins, surten a ballar les melodies dels músics.

Alguns músics de carrer els coneixen bé; és un ritual que repeteixen plens d'eufòria. Quan ells apareixen, els ritmes es fan més càlids i els cors dels transeünts s'afluïxen.

L'Oriol, amb la seva energia inesgotable, guia la Joanna en una dansa que sembla desafiar el temps. El seu ball conjunt, ple de records i amor, es converteix en l'escenari perfecte per a la música que omple el carrer.

Quan actuen, creen un espectacle únic, una simbiosi d'artistes sense escenari que transforma el carrer en un espectacle de vida i emoció.

"La col·laboració espontània entre músics i ballarins dibuixa somriures i atrau un públic receptiu."

Joan el classic

Dins el barri gòtic, on les notes de piano flueixen entre els carrerons empedrats, el Joan, un músic autodidacta, ens fa viatjar amb les seves melodies. Tocant el piano des que era petit, immers en la riquesa de la música clàssica, ha perfeccionat el seu art interpretant obres de Mozart, Bach, Beethoven i altres grans mestres. La seva bondat i generositat es reflecteixen en cada nota que toca, i sovint dedica les seves interpretacions a aquells que s'aturen per escoltar-lo, creant una connexió especial amb el seu públic.

La seva educació musical sempre va ser estricta i exigent. Les escoles, amb el seu èmfasi en la tècnica i el perfeccionisme, van fer que Joan es qüestionés la seva passió. Finalment, va decidir deixar enrere el rigor institucional, però no va abandonar la seva estimada música. Va continuar practicant pel seu compte, trobant en la independència del carrer una manera d'expressar-se sense la pressió constant de l'observació crítica. Durant el seu recorregut com a músic de carrer, el Joan ha viscut experiències inoblidables. Un dia, mentre tocava al passeig de Gràcia, la seva antiga professora del Liceu, la mateixa que el va suspendre de petit. Es va acostar sense saber-ho i va reconèixer el seu talent. Continuar tocant al carrer li permet viure la música amb la llibertat i la passió, transformant racons de Barcelona en un escenari viu i ple d'emoció.

Turista bufat

Els turistes embriagats, una presència constant durant la temporada alta d'estiu, són una font particular de problemes per als músics. Dins de Barcelona sovint apareixen turistes sota els efectes de substàncies que, en lloc de gaudir respectuosament de la ciutat, arriben a traspassar els límits amb comportaments inapropiats. Aquests individus han arribat a apoderar-se del micròfon dels artistes, cridar incoherències o inclús establir contacte físic, interferint amb l'actuació i creant una atmosfera caòtica.

Això pot desencadenar la desaparició del públic més respectuós i la pèrdua del treball del músic.

Malgrat aquests desafiaments, els músics es mantenen fermes en el seu amor per aquest art.

Per això, el suport entre músics de carrer, creant una xarxa de solidaritat, els permet enfrontar-se als problemes amb més força i determinació.

Els músics no només busquen guanyar-se la vida, sinó també crear moments de bellesa i connexió, fins i tot enmig del caos i la imprevisibilitat de la vida urbana.

Infant fascinat

Dins la Barcelona profunda, un infant fascinat s'atura davant d'un músic de carrer que interpreta la vibrant melodia de "Saxophone Colossus" de Sonny Rollins. Amb els ulls ben oberts i un somriure il·luminant el seu rostre, el petit transeünt observa amb admiració els dits àgils del músic que ballen sobre les tecles de l'instrument. Desconeixedor de les normes de la societat, el nen s'apropa amb naturalitat, sense por, deixant-se portar pel ritme alegre i contagiós de la música.

A mesura que les notes van sonant, l'infant fascinat comença a moure's tímidament, seguint el compàs amb els peus.

Aquest nen veu la música amb uns altres ulls, apreciament cada nota i cada silenci amb una gratitud sincera. El seu entusiasme és evident i el músic de carrer hi dedica una cançó especial al millor espectador.

L'escena es converteix en un moment de connexió pura i espontània, demostrant que la música, quan és apreciada amb el cor d'un nen, té el poder de transformar l'espai urbà en un lloc de màgia i alegria compartida.

Molts músics veuen aquesta admiració com l'evidència que la seva música arriba al cor de les persones. I la motivació per continuar oferint les seves cançons al món.

Manual instructiu

MANUAL DEL MUSIC DE CARRER I METRO

Perquè un manual?

Llibre que exposa les notícies fonamentals sobre un tema determinat i que en facilita una consulta àgil i ràpida.

Més enllà de la seva descripció catalogada pel diccionari, el terme manual pot interpretar-se com una representació del coneixement humà organitzat i sistematitzat. Els manuals simbolitzen la capacitat humana per comprendre, codificar i transmetre el coneixement de manera estructurada. Aquest acte de transmissió no només facilita l'adquisició d'habilitats i coneixements, sinó que també reflecteix la manera com la humanitat enfronta la complexitat del món mitjançant la racionalització i l'ordenació de la informació.

Doncs si la complexitat de xarxes és un dels punts a tractar dins el projecte, la publicació ha d'incloure un apartat on s'hi reflexi.

Un manual per donar a conèixer la complexitat del sistema i els impediments jurídics als que està exposat aquest col·lectiu.

La major part de la ciutadania desconeix del sistema intern i la existència de les dues associacions. Com aquest col·lectiu està sent tractat o jutjat desde les institucions polítiques i quin és el recurs que han de seguir per continuar exercint la seva pràctica. De fet pot ésser la possibilitat de músics que exercint la

mateixa practica i desconeixen del sistema, associacions i normatives jurídiques. Per no parlar de músics novells que com a molt practicants d'aquest art no poden guanyar-se la vida amb la música i aquest manual els podria obrir una via d'aprenentatge i desenvolupament musical.

Referent conceptual

Aquest afegit d'uns dels fanzines de Malal·letra, titulat Virus i publicat el Setembre de 2008 em serveix de clar exemple per explicar el que vull introduir.

Un manual d'informació afegida per comprendre i transmetre el coneixement del sistema. Una document detallat de la normativa dins la xarxa de Barcelona. Tots els factors als que es veu integrat un músic al carrer o al metro o aquell qui vol ser-ho.

música, carrer, projecte artístic, performance, talent, públic, espai urbà,
 cultura, art de carrer, creativitat, comunitat, interacció, espectacle, au-
 diència, instruments, veu, cant, guitarra, bateria, baix, violí, saxofon,
 trompeta, teclat, harmonia, melodia, ritme, improvisació, repertori, diver-
 sió, passió, entusiasme, energia, ambient, autenticitat, expressió, llibertat,
 emoció, col·laboració, connexió, història, tradició, modernitat, diversitat,
 inclusió, accessibilitat, innovació, experimentació, sorpresa, proximi-
 tat, originalitat, inspiració, dedicació, habilitat, tècnica, professionalitat,
 amateurisme, sensibilització, difusió, suport, patrocini, finançament,
 organització, planificació, esdeveniments, actuacions, concerts, recitals,
 mostres, festivals, jornades, tallers, aprenentatge, ensenyament, educa-
 ció, formació, promoció, divulgació, visibilitat, impacte, transcendència,
 identitat, barri, ciutat, espai públic, seguretat, permisos, normativa, logís-
 tica, infraestructura, so, llums, escenari, muntatge, desmuntatge, tècnics,
 voluntaris, participant, coordinació, comunicació, difusió, mitjans, foto-
 grafia, enregistrament, documentació, arxiu, memòria, llegat, futur, evolució,
 adaptació, canvi, tendències, moda, estil, gèneres musicals, rock, pop,
 jazz, clàssica, folk, flamenc, electrònica, reggae, blues, hip-hop, funk,
 soul, indie, alternativa, experimental, acústic, unplugged, street style,
 busking, mercenari, cultura, enriquiment, cohesió social, diversió, entreteniment,
 ritme, temps lliure, activitats, programa, agenda, horaris, calendaris, fe-
 stes, llocs, adreces, climes, organitzacions, escenaris, itinerants, fixes, associacions, col·lectius, grups, bandes, solistes, duos,
 trios, quartet, quintet, col·lectiu artístic, projecte col·laboratiu, inclusió
 social, participació, activisme, projecte artístic, impuls, revitalització, regeneració,
 dinamització, creixement cultural, capital cultural, identitat urbana,
 patrimoni cultural, activisme, compromís, civisme, respecte, convivència,
 diàleg, interacció social, festa, celebració, oportunitat, descobriment,
 revelació, empoderament, veu pròpia, autenticitat, perspectiva, mirada,
 experiència, trajectòria, exploració, descobriment, experimentació,
 atenció, recepció, feedback, valoració, reconeixement, avaluació,
 apreciació, inspiració, admiració ambiental, escenografia, decoració,
 disseny, estètica, estilisme, moda urbana, vestuari, caracterització, mà-
 cacs, maquillatge, vestits, disfresses, atrezzo, visual, art visual, projeccions,
 mapping, grafitis, murals, pintures, escultures, instal·lacions, exhibicions,
 galeries, performances, happenings, flashmobs, interaccions, teatre,
 dansa, breakdance, hip hop dance, swing, salsa, tango, flamenco,
 sevillanes, sardanes, folkdance, ball popular, demostracions, assaigs,
 proves de so, ajustos tècnics, piratècnia, pancartes, senyalització, guies,
 mapes, fanzines, posters, anuncis, convocatòries, inscripcions, registres,
 aforament, recaptació, fons, ajudes, subvencions, concursos, jurats, seleccions,
 audicions, càstings, proves, convocatòries obertes, participació activa,
 dinamització social, promoció cultural, campanyes, captació de públic,
 enquestes, estudis, estadístiques, dades, anàlisis, resultats, avaluació

Valoració

Avaluació i comentaris dels lectors

L'última pàgina d'aquesta publicació és com un mirall que ens permet veure el reflex del nostre treball a través de les respostes dels nostres lectors. Al final del camí, la seva opinió és la guia que ens orienta cap a la millora contínua i l'impacte positiu en futures edicions del fanzine/projecte/investigació.

Com una pintura, no es completa sense l'observació crítica de l'espectador, el nostre treball no adquireix plenitud sense la seva retroalimentació. Cada comentari addicional enriqueix la nostra comprensió del que funciona bé i del que pot ser afinat.

Us convidu, doncs, a compartir amb el projecte les vostres impressions i suggeriments. En podeu fer arribar els vostres comentaris a l'adreça de correu electrònic amucbcn@yahoo.es o musicaalcarrer@transit.es. Aquest diàleg és crucial per avaluar l'impacte del treball i per obrir noves portes de creativitat i innovació en el futur.

Aquest marc tècnic i elaborat per a la recollida de feedback, utilitza una metàfora visual per connectar emocionalment amb els lectors i ressaltar la importància de les seves opinions en el procés d'evolució del teu treball.

Gràcies

Aquest espai és crucial per a nosaltres.
Les vostres opinions ens ajuden a poder millorar i
tenir un impacte positiu en futures decisions del
projecte.

Seria com una pintura que no es completa sense la
mirada crítica de l'espectador, el nostre treball
necessita la vostra retroalimentació per assolir la
seva plenitud.

Us convidem a compartir les vostres impressions i
suggeriments a través del correu electrònic
amucbcn@yahoo.es o musicaalcarrer@transit.es.

Les vostres opinions són essencials per avaluar
l'impacte del treball i obrir noves portes de creativitat
i innovació. Gràcies per ajudar-nos a créixer i a
millorar!

*Per ajudar al sistema d'AMUC aquest fanzine obre un
sistema de donactius cap a la nostra causa. Obrint
noves oportunitats per a futures col·laboracions i suports.*

Així poder afrontar futurs esdeveniments i problemàtiques

ES08 2100 0639 0102 0028 4880

Concepte: Fanzine donatiu

Annex 1

Marianela Azofeifa Valverde

Proyecto fotográfico que pretende darle más visibilidad a los músicos de calle contando un poco sobre sus vidas más allá de su trabajo.

Influència en la manera que va sensibilitzar amb el col·lectiu a l'hora de retratar-los.

La vida que tenen més enllà de l'ofici de músic al carrer.

Bibliografia

Ajuntament de Barcelona. *Ordenanza de medidas para fomentar y garantizar la convivencia ciudadana en el espacio público de barcelona*. BOPB 24/01/2006 núm. 1

Ajuntament de Barcelona (1999) *Ordenanza sobre el uso de las vías y los espacios públicos*: BOPB 15/01/1999 NUM. 2

DeNora, Tia. *After Adorno: Rethinking Music Sociology*. Cambridge: Cambridge University Press, 2003.

Debord, Guy. *La sociedad del espectáculo*. 5. Traducido por José Luis Pardo. Valencia: Pre-textos, 2002.

Diputació de barcelona. (2011) *Ordenança del medi ambient de barcelona*. BOPB 2/04/2011. ANNEX II.7

Institut de drets humans de catalunya. (2000) *Carta europea de salvaguarda dels drets humans a la ciutat*.

Miguel, José. *El diario de un músico callejero*. Sevilla: Ediciones Espuela de plata, 2013, p 34, 41, 42.

Perry, Mark. *Sniffin' Glue*. Londres: autoeditat, 1976.

UNESCO. 2003. Convención para la Salvaguardia del Patrimonio Cultural Inmaterial. París: UNESCO.

<https://ajuntament.barcelona.cat/mapes-dades-ambientals/soroll/ca/>

Agraïments

Per acabar, m'agradaria transmetre el meu agraïment a totes aquelles persones que m'han ajudat a tirar endavant aquest projecte i han fet possible un procés d'investigació més fàcil i enriquidor.

A tots els músics que formen part d'aquesta xarxa admirable, i en especial als membres que han dedicat el seu temps dins el projecte, explicant-me el funcionament, les seves històries i el seu punt de vista a partir de l'experiència.

En Javier, Nicolas, Joan, Andrea, mediadors de M.C., Txesco, Junta d'AMUC i en especial la Beatriz, per obrir-me les portes des del primer moment i ajudar-me en tot allò que m'hagués pogut faltar.

També l'ajuda per part del professorat durant el curs, pels seus consells i la seva implicació en el projecte. Sobretot pels meus tutors Oriol Fontdevila i Jo Milne.

I per últim però no menys important, tots els companys i amics que m'han anat donant suport i s'han interessat pel projecte de manera genuïna.

Gràcies, gràcies, gràcies!
Una forta abraçada a tots.

V.1